

Súd: Najvyšší súd
Spisová značka: 2Obo/4/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1010201164
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 12. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Soňa Pekarčíková
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2025:1010201164.13

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky Mgr. Sone Pekarčíkovej a členiek JUDr. Beaty Miničovej a JUDr. Jaroslavy Fúrovej v spore žalobcu: 1/ Ing. L. L., narodeného XX. B. XXXX, O. J. K. XX, G., 2/ B. L., narodenej XX. Y. XXXX, O. J. K. XX, G., 3/ O. K., narodeného XX. B. XXXX, O. T./XXX, O., 4/ T. K., narodenej XX. Q. XXXX, O. T./XXX, O., spoločne zastúpených advokátskou kanceláriou VALACHOVIČ & PARTNERS s.r.o., Mostová 2, Bratislava, IČO: 50 647 903, proti žalovanému Mgr. Petrovi Zvarovi, Obchodná 2, Bratislava, správcovi konkurznej podstaty úpadcu Vodohospodárske stavby a.s. Nitra, Cabajská cesta č. 28, Nitra, IČO: 31 411 487, zastúpenému advokátskou kanceláriou Zvara advokáti s.r.o., Námestie SNP 1, Bratislava, IČO: 46 547 878, za účasti intervenientov na strane žalobcov 1/ O. V., narodeného X. Q. XXXX, J. XX, G., 2/ L. V., narodenej X. M. XXXX, J. XX, G., a 3/ M. R., narodenej XX. V. 1973, W. XXX, W., spoločne zastúpených advokátskou kanceláriou BIZOŇ & PARTNERS, s.r.o., Laurinská 4, Bratislava, IČO: 36 833 533, o vylúčení veci z konkurznej podstaty, o odvolaniach žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 7. novembra 2018 č. k. 8Cbi/27/2010-597, takto

rozhodol:

I. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 7. novembra 2018 č. k. 8Cbi/27/2010-597 potvrdzuje.

II. Žalovanému sa priznáva voči žalobcom náhrada trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „krajský súd“) odvolaním žalobcov napadnutým rozsudkom zo dňa 7. novembra 2018, pod č. k. 8Cbi/27/2010-597, žalobu zamietol s tým, že žalovaný má proti žalobcom nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Žalobou podanou na súd dňa 15.06.2010 sa žalobcovia 1/ a 2/ domáhali vylúčenia nehnuteľností nachádzajúcich sa v katastrálnom území G., obec G., zapísaných na LV č. XXXX ako budova súp. č. XXXX, parc. XXXX/X, druh stavby: F., priestor č. X, byt č. X a byt č. X a zapísaných na LV č. XXXX, parc. č. XXXX/X, o výmere 24 m², druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria, parc. č. XXXX/X, o výmere 218 m², druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria, parc. č. XXXX/X, o výmere 772 m², druh pozemku: zastavané plocha a nádvoria, parc. č. XXXX, o výmere 124 m², druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria, parc. č. XXXX/X o výmere 302 m², druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria, stavba súp. č. XXX na parc. č. XXXX/X, stavba súp. č. XXX na parc. č. XXXX/X a stavba, garáž na parc. č. XXXX (ďalej aj ako „nehnuteľnosti“) z konkurznej podstaty úpadcu Vodohospodárske stavby a.s. Nitra (ďalej aj ako „úpadca“). Svoj návrh odôvodnili tým, že nehnuteľnosti nadobudli spolu s ostatnými spoluvlastníkmi od úpadcu kúpnu zmluvou zo dňa 12.10.2000 vrátane jej dodatku. Fond národného majetku SR (ďalej aj ako „FNM“) udelil súhlas s predajom nehnuteľností dňa 31.08.2000. Z výnosu z predaja mal úpadca uhradiť svoj záväzok voči FNM. Dňa 21.02.2001 došlo k vzájomnému zápočtu

pohľadávok medzi FNM, úpadcom a spoločnosťou KOVOSPOL Nitra spol. s r.o., čím bola splnená povinnosť úhrady záväzku úpadcu voči FNM, a preto správkyňa konkurznej podstaty úpadcu, JUDr. Martina Mrázová, podľa žalobcov 1/ a 2/ neoprávnene zaradila nehnuteľnosti do súpisu podstaty úpadcu v konkurznom konaní, sp. zn. 6K/105/2001.

2.1. Žalobou doručenou súdu dňa 24.06.2010 sa žalobcovia 3/ a 4/ domáhali vylúčenia rovnakých nehnuteľností z konkurznej podstaty úpadcu, ktoré považovali za neoprávnene zaradené správcom do súpisu majetku konkurznej podstaty úpadcu v konkurznom konaní, sp. zn. 6K/105/2001. Nehnuteľnosti nadobudli od úpadcu do spoluvlastníctva spoločne so žalobcami 1/ a 2/ na základe kúpnej zmluvy zo dňa 12.10.2000. Predmetné konanie bolo na Krajskom súde v Bratislave vedené pod sp. zn. 6Cbi/28/2010. Na základe uznesenia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 8. septembra 2010, č. k. 8Cbi/27/2010-55, 6Cbi/28/2010-65, došlo k spojeniu vecí vedených na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 8Cbi/27/2010 a sp. zn. 6Cbi/28/2010 na spoločné konanie s tým, že budú ďalej prejednávané pod sp. zn. 8Cbi/27/2010.

3. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že kúpnu zmluvou zo dňa 12.10.2000 (ďalej len „kúpna zmluva“) úpadca ako predávajúci predal žalobcom 1/ až 4/ (ďalej aj ako „žalobcovia“) nehnuteľnosti. V článku III. Kúpnej zmluvy sa zmluvné strany dohodli na kúpnej cene vo výške 4.543.660,- Sk s tým, že táto bude vyplatená na účet súdnej exekútorky, JUDr. Edity Šupovej, tak ako je špecifikované v citovanom článku. Žalobcovia nadobudli spoluvlastnícke právo k nehnuteľnostiam dňa 22.12.2000 rozhodnutím o povolení vkladu spoluvlastníckeho práva do katastra nehnuteľností. Na uvoľnenie záložného práva a uskutočnenie predaja nehnuteľností bol FNM udelený súhlas, a to listom zo dňa 31.08.2000 vydaným na základe žiadosti úpadcu zo dňa 31.07.2000 a v súlade s uznesením Výkonného výboru FNM č. 16/35/00 zo dňa 22.08.2000 (ďalej len „súhlas“). Tento svoj súhlas však FNM udelil za predpokladu splnenia podmienky, že výnos z tohto predaja - podľa predložených znaleckých posudkov ohodnotený vo výške 4,8 mil. Sk - použije kupujúci (úpadca) na úhradu svojich záväzkov voči FNM.

Úpadca na základe udeleného súhlasu uzavrel so spoločnosťou KOVOSPOL Nitra spol. s r.o. kúpnu zmluvu zo dňa 21.02.2001, predmetom ktorej bol predaj ďalších nehnuteľností za kúpnu cenu vo výške 11.801.460,- Sk. Z tohto predaja úpadca evidoval voči spoločnosti KOVOSPOL Nitra spol. s r.o. pohľadávku vo výške dojednanej ceny, t. j. v sume 11.801.460,- Sk.

Dňa 21.02.2001 bola uzavretá Dohoda o vzájomnom započítaní pohľadávok medzi FNM, KOVOSPOL Nitra spol. s r.o. a úpadcom (ďalej len „dohoda o započítaní“). V čl. I. predmetnej dohody o započítaní sa FNM a úpadca dohodli, že úpadca postupuje svoju pohľadávku voči KOVOSPOL Nitra spol. s r.o. vyplývajúcu z kúpnej zmluvy zo dňa 21.02.2001, ktorou boli tejto spoločnosti odpredané nehnuteľnosti za kúpnu cenu 11.801.460,- Sk na FNM. Pohľadávka FNM voči úpadcovi pozostávala z nezaplatenej kúpnej ceny vo výške 24.954.000,- Sk a príslušenstva, ktorá vyplýva z kúpnej zmluvy o predaji podniku zo dňa 27.07.1992 (ďalej len „privatizačnej zmluvy“). Úpadca a FNM sa vzájomne dohodli, že započítajú pohľadávku FNM vyplývajúcu z privatizačnej zmluvy voči pohľadávke úpadcu vyplývajúcej z postúpenej pohľadávky voči KOVOSPOL Nitra spol. s r.o. V čl. II. dohody o započítaní sa FNM a KOVOSPOL Nitra spol. s r.o. dohodli na vzájomnom započítaní pohľadávok špecifikovaných v tomto článku. KOVOSPOL Nitra spol. s r.o. má pohľadávku voči FNM vo výške 11.801.460,- Sk z titulu náhrady škody, ktorá vznikla KOVOSPOL Nitra spol. s r.o. v dôsledku neplatného odstúpenia FNM od zmluvy o predaji podniku uzavretej medzi FNM a Oprea s.r.o. Nitra, čím sa stala absolútne neplatnou i kúpna zmluva č. 1718/97 uzavretá medzi FNM a KOVOSPOL Nitra spol. s r.o. FNM má zase pohľadávku z nezaplatenej kúpnej ceny, ktorá vyplýva zo zmluvy o predaji nehnuteľnosti medzi úpadcom a KOVOSPOL Nitra spol. s r.o. Podľa čl. III. Dohody o započítaní sa pohľadávky špecifikované v čl. I. a II. započítavajú do výšky, v akej sa kryjú, t. j. v sume 11.801.460,- Sk.

Ku chronológii konania:

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací vo svojom zrušujúcom uznesení zo dňa 27. augusta 2015, č. k. 2Obo/43/2013-344, ktorým zrušil rozsudok krajského súdu zo dňa 12. júla 2012, č. k. 8Cbi/27/2010-277, uviedol, že s účinnosťou od 14.09.1995 bol zákonom č. 190/1995 Zb. novelizovaný zákon č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby (ďalej aj ako „zákon o veľkej privatizácii“). Ustanovenie § 19 citovaného zákona bolo doplnené o ustanovenie § 19a bez prechodných ustanovení. Odvolací súd poukázal na dôvodovú správu k zákonu č. 190/1995 Zb., z ktorej vyplýva, že toto ustanovenie zabezpečuje určitú ingerenciu fondu vo vzťahu k privatizovanému majetku nachádzajúceho sa u nadobúdateľa, ktorý ešte nesplatil celú kúpnu cenu. Podľa ustanovenia § 19a ods.

1, ods. 2, ods. 3 a ods. 4 zákona o veľkej privatizácii do splatenia celej kúpnej ceny je nadobúdateľ privatizovaného majetku povinný odo dňa účinnosti zmluvy strpieť, aby fond kontroloval stav a nakladanie s privatizovaným majetkom a na ten účel nahliadal do účtovných dokladov nadobúdateľa privatizovaného majetku. Ak fond vydá predchádzajúci písomný súhlas podľa odseku 2, nadobúdateľ privatizovaného majetku je povinný použiť takto získané prostriedky prednostne na úhradu svojich záväzkov voči fondu v zmysle uzavretej zmluvy podľa § 14. Úkony vykonané nadobúdateľom v rozpore s ustanoveniami odsekov 2 a 3 a všetky na ne nadväzujúce úkony sú neplatné. Spätná účinnosť tohto zákonného ustanovenia sa viaže na dispozičné právo nadobúdateľa k privatizovanému majetku. Najvyšší súd považoval za potrebné poukázať na privatizačnú zmluvu, v ktorej úpadca súhlasil s obmedzením dispozície s nehnuteľnosťami do splatenia kúpnej ceny a že kúpna zmluva medzi nadobúdateľom privatizovaného majetku a novým vlastníkom bola uzavretá po zmene právneho režimu vzťahu, ktorý vznikol v minulosti. Vzhľadom na kritéria Európskeho súdneho dvora a ústavného súdu posudzovania prípustnosti nepriamej retroaktivity, najvyšší súd dospel k názoru, že ustanovenie § 19a zákona o veľkej privatizácii nie je neprimerane zaťažujúce a nepredstavuje neodôvodnený zásah, v dôsledku čoho jeho aplikáciou, nedošlo k porušeniu princípu právnej istoty a princípu rovnosti. Účelom zákona o veľkej privatizácii okrem iného bolo zabezpečiť zaplatenie kúpnej ceny privatizovaného majetku FNM, v dôsledku čoho nadobúdateľ privatizovaného majetku bol povinný použiť získané prostriedky z tohto majetku prednostne na úhradu svojich záväzkov voči fondu. Úkony vykonané nadobúdateľom v rozpore s touto povinnosťou a všetky na ne nadväzujúce úkony sú podľa ustanovenia § 19a ods. 4 zákona o veľkej privatizácii neplatné. Neplatnosť právnych úkonov súd skúma ex offo. Úpadca - nadobúdateľ privatizovaného majetku preukazoval splnenie svojej povinnosti voči fondu (prednostná úhrada súm 6.866.021,- Sk a 4.800.000,- Sk v prospech FNM) dohodou o započítaní.

Neplatné započítanie pohľadávok medzi FNM a úpadcom najvyšší súd skonštatoval aj vzhľadom na znenie článku I bod 1 a 2 dohody o započítaní, z ktorého vyplýva, že úpadca stratil postavenie veriteľa vo vzťahu k pohľadávke 11.801.460,- Sk, pričom novým veriteľom tejto pohľadávky sa stal FNM. Keďže úpadca nemal voči FNM v dohode o započítaní uvedenú pohľadávku (nakoľko veriteľom tejto pohľadávky už bol bezodplatne FNM), podľa článku 1 bod 4 nemohlo dôjsť k platnému započítaniu. Okrem toho predmetom dohody o započítaní neboli vzájomné pohľadávky medzi FNM a úpadcom, a preto nemohlo dôjsť k stretu vzájomných pohľadávok, ako i zániku pohľadávky FNM špecifikovanej v čl. I bod 3 dohody o započítaní. Pohľadávku započítavanú FNM, t. j. 24.954.000,- Sk a príslušenstvo, posúdil najvyšší súd ako neurčitú, pretože nie je zrejmé, z čoho sa skladá pohľadávka a príslušenstvo pohľadávky, ani aká je jeho výška, či spôsob jeho určenia.

Najvyšší súd dospel k záveru, že v prejednávanej veci nedošlo k platnému započítaniu pohľadávok medzi FNM a úpadcom, nakoľko úpadca pri predaji privatizovaných nehnuteľností postupoval v rozpore s ustanovením § 19a zákona o veľkej privatizácii. Tento rozpor najvyšší súd videl v tom, že úpadca získanými finančnými prostriedkami prednostne neuhradil svoj záväzok voči FNM. Žalobcovia preto svoje vlastnícke právo k vylučovaným nehnuteľnostiam doložili neplatnými kúpnyimi zmluvami. V rámci tohto zrušovacieho uznesenia najvyšší súd uložil súdu prvej inštancie povinnosť riadne zdôvodniť svoje rozhodnutie v časti týkajúcej sa interpretácie ust. § 19a zákona o veľkej privatizácii s poukazom na to, že by nemalo byť na ťarchu žalobcov, ako tretích osôb, prípadné pochybenie FNM. V tejto súvislosti súd prvej inštancie uviedol, že napriek argumentácii žalobcov ohľadom nadobudnutia nehnuteľností v dobrej viere a ich nerušeného užívania po celý čas, nebola dodržaná 10 ročná zákonná vydržacia lehota podľa ust. § 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Zároveň súd prvej inštancie skonštatoval, že v prejednávanej veci nejde o taký prípad, kedy by žalobcovia absolútne nepoznali okolnosti, za akých nadobúdajú vlastníctvo k predmetným nehnuteľnostiam, nakoľko mali informácie okolo privatizácie úpadcu, vedeli, že na liste vlastníctva viaznu ťarchy a je vedená exekúcia na majetok úpadcu.

5. Krajský súd rozsudkom č. k. 8Cbi/27/2010-442 zo dňa 8. marca 2016 návrh žalobcu zamietol a určil, že navrhovatelia v 1. až 4. rade sú povinní zaplatiť odporcovi spoločne a nerozdielne trovy konania v sume 607,82 eura k rukám právneho zástupcu odporcu, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku

6. Najvyšší súd SR ako súd odvolací uznesením zo dňa 30. novembra 2017, č. k. 2Obo/20/2016-527, zrušil rozsudok 8Cbi/27/2010-442 z 8. marca 2016 a uložil súdu prvej inštancie povinnosť vysporiadať sa s otázkou dobrej viery žalobcov v prejednanom spore.

7. Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 8Cbi/27/2010-597 zo dňa 7. novembra 2018, žalobu zamietol s tým, že žalovaný má proti žalobcom nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

7.1. Súd prvej inštancie zopakoval časť odôvodnenia svojho predchádzajúceho rozsudku zo dňa 8. marca 2016, č. k. 8Cbi/27/2010-442, ktorá sa týkala nadobudnutia nehnuteľností žalobcami v dobrej viere a ich nerušeného užívania po celý čas. Následne súd prvej inštancie vykonal dokazovanie ohľadne tejto otázky so zreteľom na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 16. marca 2016, č. k. I. ÚS/549/2015-33, ako aj nález Ústavného súdu Českej republiky zo dňa 28. januára 2016, sp. zn. III. ÚS/247/2014 citované odvolacím súdom.

7.2. Po vykonanom dokazovaní súd prvej inštancie dospel k záveru, že posudzovaná vec ústavným súdom a predmetný spor vykazujú skutkové odlišnosti, a to napriek rovnakej počiatkovej privatizácii v oboch prípadoch. Podstatným rozdielom bola skutočnosť, že ústavný súd posudzoval situáciu, kedy išlo o nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam od nevlastníka, tzn. u prevodcu absentovalo vlastnícke právo. V prejednávanej veci však úpadca bol bez akýchkoľvek pochybností výlučným vlastníkom nehnuteľností a žalobcovia boli tzv. prvonadobúdatelia. Neplatnosť kúpnej zmluvy uzavretej medzi úpadcom a žalobcami ako nadobúdacieho titulu bola posúdená v zmysle ust. § 39 Občianskeho zákonníka v spojení s ust. § 19a zákona o veľkej privatizácii. Súd prvej inštancie skonštatoval, že nakoľko sa nejedná o nadobudnutie vlastníckeho práva od nevlastníka, kedy by dobrá viera nadobúdateľa po posúdení individuálnych okolností prípadu mohla predstavovať predpoklad pre nadobudnutie vlastníctva, nemožno postupovať podľa nálezú ústavného súdu. Podľa názoru ústavného súdu uvedeného v náleze vyššie riziko má niesť nedbalý vlastník než nadobúdateľ v dobrej viere, pretože ten nie je schopný sa dozvedieť o tom, ako vec opustila vlastníkovu sféru. Ústavný súd tak vyslovil poskytnutie ochrany nadobúdateľovi na úkor prevodcu, ktorý bol nevlastníkom a nemusel mať relevantné informácie o právnych predchodcoch, čo nie je tento prípad. Žalobcovia ako kupujúci nadobúdali nehnuteľnosti od úpadcu, pričom mali vedomosť o okolnostiach, za akých sa prevod uskutočňoval.

7.3. S prihliadnutím na to, že dobrú vieru je vždy potrebné hodnotiť objektívne a nielen zo subjektívneho hľadiska, osobného presvedčenia samotného účastníka, súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobcovia v danom prípade nemohli byť dobromyseľní. Uvedené odôvodnil súd prvej inštancie tým, že kupujúci mali vedomosť o udelení súhlasu FNM s uvoľnením záložného práva a predajom v súhlase špecifikovaných nehnuteľností (súhlas fondu zo dňa 31.08.2000), preto museli, resp. mali pri normálnej opatrnosti vedieť o podmienkach stanovených v ust. § 19a zákona o veľkej privatizácii, limitujúcich platnosť kúpnej zmluvy, mali vedomosť o tom, že voči predávajúcemu prebieha exekúcia na nehnuteľnosti, ktoré nadobúdajú kúpnu zmluvou a sú spísané súdnou exekútorou, preto museli, resp. mali vedieť, že v priebehu exekúcie nie je možné speňažiť nehnuteľnosť povinného iným spôsobom ako v exekučnej dražbe.

7.4. Krajský súd uviedol, že ďalším podstatným dôvodom, prečo nemohli byť žalobcovia, ako kupujúci predmetných nehnuteľností od úpadcu dobromyseľní je, že kúpna cena 4.543.660,- Sk nebola v zmysle prísľubu obsiahnutého v písomnej žiadosti úpadcu o vyslovenie súhlasu na odpredaj časti majetku, ako aj podľa ust. § 19a zákona o veľkej privatizácii, poukázaná na účet FNM, ale na účet súdnej exekútorke. Žalobcovia sa nemôžu brániť, že nemohli ovplyvniť konanie úpadcu, t. j. či uhradí kúpnu cenu v prospech FNM, keď už zo samotnej kúpnej zmluvy vyplývalo, že táto bola zaplatená v prospech súdnej exekútorke. Ako vyplýva z výsluchu žalobcu 1/, ktorý bol zamestnancom závodu Vodohospodárske stavby a.s. Šafa a poznal predsedu predstavenstva úpadcu, ktorý za predávajúceho kúpnu zmluvu podpisoval, mal teda možnosť oboznámiť sa aj s privatizačnou zmluvou a so všetkými súvisiacimi listinami, nehovoriac o tom, že z listu vlastníctva vyplývala existencia záložného práva v prospech FNM na majetok úpadcu ako aj prebiehajúce exekúcie. O prepojení s úpadcom svedčí aj to, že priamo v kúpnej zmluve bolo zriadené vecné bremeno na časť nehnuteľnosti v prospech Ing. V. s M. a po uzavretí kúpnej zmluvy túto časť nehnuteľnosti previedli na Ing. V.. Predseda predstavenstva úpadcu ako predávajúci vedel o finančnej situácii úpadcu, vedel o dlhoch voči Prvej komunálnej banke a Sociálnej poisťovni, ktoré zastupovala súdna exekútorka. Mal teda vedomosť, že úhrada kúpnej ceny nebola vykonaná v prospech FNM, ale na účet exekútorke, ktorá vymáhala v prospech iných subjektov. Vedel aj o trojdohode medzi FNM, úpadcom a KOVOSPOL Nitra spol. s r.o., ktorú pripravil FNM a ktorá bola v rozpore s ust. § 19a zákona o veľkej privatizácii. Súd prvej inštancie k tomu dodáva, že ustanovenie §19a zákona o veľkej privatizácii má kogentný charakter, a preto neumožňuje FNM modifikovať zákonom uloženú povinnosť použiť prostriedky získané z predaja privatizovaného majetku prednostne na úhradu záväzkov dlžníka voči fondu. Ako vyplýva aj z dôvodovej správy, ustanovenie § 19a zabezpečuje určitú ingerenciu fondu vo vzťahu k privatizovanému majetku nachádzajúceho sa u nadobúdateľa, ktorý ešte nesplatil celú kúpnu cenu. Účelom je zabezpečiť sledovanie stavu majetku, ako aj zabrániť prípadnému prevodu majetku, alebo jeho založeniu v prospech ďalšieho subjektu. Ak zákonodarca podmienil platnosť prevodu privatizovaného majetku udelením predchádzajúceho súhlasu fondu a použitím získaných prostriedkov v prospech záväzkov voči fondu, potom je zjavné, že tým vytvoril zákonný rámec pre nakladanie

s privatizovaným majetkom v súlade s celospoločenským záujmom, pričom akékoľvek porušenie nastavených podmienok spôsobuje bez ďalšieho neplatnosť právneho úkonu. Keďže žalobcovia mali možnosť oboznámiť sa prostredníctvom predávajúceho so všetkými okolnosťami prípadu, vedeli, za akých okolností dochádza k prevodu vlastníctva, ich osobné presvedčenie, že všetko bolo v poriadku, nezakladá dobrú vieru pri nadobudnutí vlastníctva.

7.5. K nálezu Ústavného súdu Českej republiky zo dňa 28. januára 2016, sp. zn. III. ÚS/247/2014, súd prvej inštancie uviedol, že tento sa rovnako venuje problematike nadobúdania vlastníckeho práva od nevlastníka, a preto ho nemožno aplikovať na prejednávaný spor.

7.6. V závere súd prvej inštancie zhrnul, že žalobcovia ako tzv. prvonadobúdatelia odvodzujú svoje vlastnícke právo výlučne od kúpnej zmluvy, ktorá je neplatným právnym úkonom. Nadobúdanie vlastníckeho práva na základe neplatného právneho úkonu slovenský právny poriadok nepripúšťa. Za preukázané mal súd prvej inštancie aj to, že žalobcovia v danom prípade neboli dobromyseľní. Na doplnenie k absolútnej neplatnosti právneho úkonu súd prvej inštancie poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR, sp. zn. I. ÚS/50/2010.

7.7. Vzhľadom na vyššie v bode 7. tohto rozhodnutia uvedené skutočnosti súd prvej inštancie žalobu zamietol. Ďalšie návrhy na dokazovanie zamietol z dôvodu, že tieto by nemali vplyv na rozhodnutie, nakoľko predmetom dokazovania bola dobromyseľnosť žalobcov. Za týmto účelom bol podľa súdu prvej inštancie postačujúci výsluch žalobcov a listinné dôkazy obsiahnuté v súdnom spise. Krajský súd o trovách konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) a určil, že žalovaný má proti žalobcom v 1. až 4. rade nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

8. Proti uvedenému rozsudku sa v zákonom stanovenej lehote odvolali prostredníctvom svojho splnomocneného právneho zástupcu žalobcovia 1/ a 2/, pričom svoje odvolanie odôvodnili ust. § 365 ods. 1 písm. b/, d/, e/, f/, g/, h/ CSP. Rovnako sa odvolali v zákonnej lehote aj žalobcovia 3/ a 4/, ktorí podané odvolanie odôvodnili s poukazom na ustanovenie § 365 ods. 1 písm. b/, e/, f/, h/ C. s. p.

9. Najvyšší súd SR ako súd odvolací o odvolaniach žalobcov rozhodol rozsudkom č. k. 2Obo/3/2019-739 zo dňa 30. apríla 2020 tak, že rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 7. novembra 2018, č. k. 8Cbi/27/2010-597, potvrdil a určil, že žalovaný má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

10. Najvyšší súd na dovolania žalobcov 1.-4. uznesením č. k. 2ObdoV/9/2020-971, zo dňa 25. februára 2021 rozsudok odvolacieho súdu z 30. apríla 2020, č. k. 2Obo/3/2019-739 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

11. Najvyšší súd SR uznesením sp. zn. 2Obo/4/2021 zo dňa 30. marca 2022 v znení opravného uznesenia sp. zn. 2Obo/4/2021 zo dňa 20. apríla 2022, konanie prerušil do rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. Rvp 1014/2021 o sťažnosti Mgr. Petra Zvaru voči uzneseniu najvyššieho súdu č. k. 2ObdoV/9/2020-971, zo dňa 25. februára 2021.

12. Najvyšší súd SR v spore žalobcu T. I. proti žalovanému: Mgr. Petrovi Zvarovi, správcovi konkurznej podstaty úpadcu Vodohospodárske stavby a. s. Nitra, uznesením sp. zn. 1ObdoV/5/2021 zo dňa 19. októbra 2022 rozhodoval o dovolaní žalovaného proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3Obo/8/2020-175 zo dňa 24. júna 2021 tak, že dovolanie žalovaného proti výroku I. rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3Obo/8/2020-175 z 24. júna 2021, ktorým bol zamietnutý návrh žalovaného na prerušenie odvolacieho konania, odmietol a rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3Obo/8/2020-175 zo dňa 24. júna 2021 vo výrokoch II., III. a IV. a rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2Cbi/1/2015-103 zo dňa 11. marca 2020 zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie Krajskému súdu v Bratislave.

13. Najvyšší súd SR v tu prejednávanvej veci uznesením sp. zn. 2Obo/4/2021 zo dňa 28. septembra 2023 konanie prerušil do rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. III. ÚS 273/2023 o ústavnej sťažnosti voči rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 19. októbra 2022, sp. zn. 1ObdoV/5/2021. Vo veci vedenej na ústavnom súde pod uvedenou spisovou značkou išlo o konanie, ktorého výsledok malo vplyv na vec prejednávanú v konaní pred najvyšším súdom ako súdom odvolacím pod sp. zn. 2Obo/4/2021, keďže Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1ObdoV/5/2021 rozhodoval o vylúčení vecí z konkurznej podstaty totožného úpadcu, ktorých

nadobudnutie sa odvíja od totožného skutkového deja - prevodu kúpnu zmluvou od úpadcu, ktorej predchádzalo nadobudnutie tohto majetku úpadcom v rámci veľkej privatizácie.

14. Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom č. k. III. ÚS 273/2023-38 z 12. októbra 2023 zrušil uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1ObdoV/5/2021 z 19. októbra 2022 a vec vrátil Najvyššiemu súdu SR na ďalšie konanie. Ústavný súd SR za podstatnú otázku pre rozhodnutie v preskúmvanej veci považoval otázku, či procesný postup Najvyššieho súdu SR, v dôsledku ktorého vec nebola postúpená na rozhodnutie veľkému senátu, napriek existencii odlišného právneho názoru o tej istej otázke, vysloveného už v inom rozhodnutí NS SR, možno považovať za ústavne súladný.

15. Po zrušení uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1ObdoV/5/2021 z 19. októbra 2022 nálezom Ústavného súdu SR č. k. III. ÚS 273/2023-38 z 12. októbra 2023 bola veci na najvyššom súde pridelená sp. zn. 1ObdoV/3/2023.

16. Senát 10-V Najvyššieho súdu SR v zmysle nálezu Ústavného súdu SR č. k. III. ÚS 273/2023-38 z 12. októbra 2023 uznesením sp. zn. 1ObdoV/3/2023 zo dňa 27. mája 2024 postúpil vec (konanie o dovolaní žalovaného proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3Obo/8/2020-175 z 24. júna 2021) na prejednanie a rozhodnutie Veľkému senátu obchodnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, pretože pri svojom rozhodovaní dospel k väčšinovému právnomu názoru, ktorý je odlišný od právneho názoru vysloveného v uznesení sp. zn. 2ObdoV/9/2020 z 25. februára 2021.

17. Veľký senát Najvyššieho súdu SR uznesením sp. zn. 1VObdo/1/2024 zo dňa 26. júna 2025 dovolanie žalovaného proti výroku I. rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3Obo/8/2020-175 z 24. júna 2021, ktorým bol zamietnutý návrh žalovaného na prerušenie odvolacieho konania odmietol, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3Obo/8/2020-175 z 24. júna 2021 vo výrokoch II., III. a IV. a rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2Cbi/1/2015-103 z 11. marca 2020 zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie Krajskému súdu v Bratislave. Závery uvedeného uznesenia Veľkého senátu Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1VObdo/1/2024 zo dňa 26. júna 2025 sú plne aplikovateľné aj v súdnej veci.

18. Predmetom tohto odvolacieho konania je opätovné prejednanie odvolania žalobcov 1/ a 2/ (ktorí svoje odvolanie odôvodnili ust. § 365 ods. 1 písm. b/, d/, e/, f/, g/, h/ CSP) a odvolania žalobcov 3/ a 4/ (ktorí podané odvolanie odôvodnili s poukazom na ustanovenie § 365 ods. 1 písm. b/, e/, f/, h/ C. s. p.) proti rozsudku krajského súdu č. k. 8Cbi/27/2010-597 zo dňa 7. novembra 2018.

18. 1. Žalobcovia 1/ a 2/ v rámci odvolania uviedli, že zrušujúcim uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 30. novembra 2017, č. k. 2Obo/20/2016-527, bolo skonštatované, že došlo k nesprávnemu právnomu posúdeniu veci súdom prvej inštancie, z ktorého dôvodu skutkový stav bol nedostatočne zistený. Opätovne poukázali na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 16. marca 2016, č. k. I. ÚS/549/2015-33, a zdôraznili, že súd prvej inštancie neposudzoval prejednávany spor v jeho intenciách, teda nezohľadnil špecifické okolnosti a individuálne súvislosti tohto konkrétneho prípadu tak, aby bolo dosiahnuté spravodlivé vyriešenie veci. Spochybnenie použitia tohto nálezu súdom prvej inštancie s odôvodnením, že prípad posudzovaný v náleze je skutkovo odlišný od prejedávanej veci v tomto konaní, bolo podľa žalobcov 1/ a 2/ v rozpore s právnym názorom odvolacieho súdu. Žalobcovia 1/ a 2/ trvali na tom, že Ústavný súd SR však pri posudzovaní prípadu v náleze predniesol všeobecné právne názory týkajúce sa aj širšej škály prípadov, a nie len toho konkrétneho, ktorý posudzoval. Odmietnutie aplikácie právneho názoru odvolacieho súdu, ktorý odkazoval na predmetný nález Ústavného súdu SR, kvalifikovali ako nesprávny procesný postup, ktorým znemožnil žalobcom, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu ich práva na spravodlivý proces. Rozhodnutie súdu prvej inštancie aj z toho dôvodu zároveň vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

18.2. Argumentáciu súdu prvej inštancie týkajúcu sa dobromyseľnosti žalobcov považujú žalobcovia 1/ a 2/ ako arbitrárnu, nekonzistentnú a nepodloženú dôkazmi a logikou. Žalobcovia 1/ a 2/ potvrdili, že žalobcovia vedeli o udelení súhlasu FNM s predajom nehnuteľností, a rovnako potvrdili, že žalobcovia mali vedomosť o skutočnosti, že úpadca má uhradiť FNM z celkového predaja všetkých nehnuteľností uvedených v súhlase celkom sumu 4,8 mil. Sk, ako to vyplývalo zo súhlasu fondu. Ďalej zdôraznili, že sa žalobcovia preto mohli len dôvodne domnievať z im predloženého súhlasu FNM, že v súlade so zmluvou podľa § 14 zákona o veľkej privatizácii, na účet fondu má úpadca uhradiť sumu 4,8 mil. Sk po predaji všetkých nehnuteľností uvedených v súhlase. Nehnuteľnosti, ktoré kúpovali žalobcovia tvorili malú časť

zo všetkých nehnuteľností v súhlase. Ku dňu podpisu kúpnej zmluvy mala byť v zmysle § 19a zákona o veľkej privatizácii splnená len podmienka udelenia súhlasu fondu s predajom nehnuteľností. Táto podmienka preukázateľne splnená bola. Kúpna zmluva sama osebe nikdy nebola v priamom rozpore s § 19a zákona o veľkej privatizácii. Ohľadne podmienky § 19 ods. 3 zákona o veľkej privatizácii, opakovane tvrdili, že v čase podpisu kúpnej zmluvy žalobcovia ani nemohli tušiť ako úpadca splní povinnosť uhradiť fondu celkom sumu 4,8 mil. Sk z celkového predaja všetkých nehnuteľností uvedených v súhlase fondu v zmysle § 19 ods. 3 zákona o veľkej privatizácii. V čase podpisu kúpnej zmluvy, táto podmienka v zmysle zákona ešte splnená byť nemala. Žalobcovia dokonca ani následne nemohli tušiť, že započítací prejav medzi FNM a úpadcom, ktorým si úpadca splnil podmienku § 19 ods. 3 zákona o veľkej privatizácii bude v budúcnosti považovaný za neplatný. Žalobcovia 1/ a 2/ uviedli, že im nie je jasné, akými úvahami sa súd riadil, keď považoval žalobcov za nedobromyseľných z dôvodu, že vedeli o podmienkach stanovených v § 19a zákona o veľkej privatizácii. Z dôkazov predložených v tomto konaní vyplýva, že žalobcovia pri podpise kúpnej zmluvy splnili všetky podmienky na to, aby bola kúpna zmluva platná. Toto nespochybňuje ani sám súd keď tvrdí, že podmienka § 19a ods. 2 zákona o veľkej privatizácii bola splnená. Preto znalosť podmienok nemôže byť na ťarchu žalobcov, a to najmä v tej súvislosti, že im bolo pri podpise kúpnej zmluvy zo strany FNM preukázané splnenie podmienky § 19a ods. 2 zákona o veľkej privatizácii. Aj naďalej žalobcovia 1/ a 2/ trvali na tom, že podmienka obsiahnutá v súhlase, v zmysle ktorej mal úpadca zaplatiť FNM 4,8 mil. Sk, mala byť splnená až následne po predaji všetkých nehnuteľností a žalobcovia jej splnenie nemohli nijako ovplyvniť. Preto sa žalobcovia domnievali, že suma 4,8 mil. Sk bude uhradená fondu z celkového výťažku z predaja ostatných nehnuteľností a práve tie peniaze, ktoré uhradili nemusia byť presne tie, ktoré budú uhrádzané FNM. Z uvedeného dôvodu nemali ani najmenšie pochybnosti, keď peniaze uhrádzali na účet súdnej exekútorky, a nie úpadcov. Svoju dobromyseľnosť žalobcovia 1/ a 2/ odôvodňujú tým, že z ich strany došlo pri podpise kúpnej zmluvy k prevereniu splnenia podmienok zakotvených v ust. § 19a zákona o veľkej privatizácii, ktoré im bolo preukázané súhlasom fondu a podmienkou uvedenou v súhlase, že na účet fondu má úpadca uhradiť sumu 4,8 mil. Sk po predaji všetkých nehnuteľností tam uvedených, a nielen tých, ktoré kupovali žalobcovia.

18.3. Za nesprávny záver súdu prvej inštancie žalobcovia 1/ a 2/ považujú aj to, že na majetok úpadcu, ktorý bol predmetom kúpy bolo zriadené záložné právo FNM. Nakoľko zo súhlasu FNM vyplýva, že záložné právo bolo zriadené na iné majetky úpadcu, avšak nie na tie, ktoré boli predmetom kúpnej zmluvy, ktorú podpisovali žalobcovia. Na základe uvedeného sú žalobcovia 1/ a 2/ toho názoru, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

18.4. Konštatovanie súdu prvej inštancie o tom, že v priebehu exekúcie nie je možné speňažiť nehnuteľnosť povinného iným spôsobom ako v exekučnej dražbe, nemá podľa žalobcov 1/ a 2/ oporu v zákone. V tejto súvislosti poukázali na rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5Obo/44/2013, v zmysle ktorého neobstojí námietka týkajúca sa nezákonnosti priameho predaja nehnuteľností úpadcu v exekučnom konaní a obchádzania exekučného poriadku, keďže ako súd tvrdí, ak povinný poruší exekútorský zákaz nakladania s nehnuteľnosťou (§ 44 ods. 1 písm. b) Exekučného poriadku), nemá to za následok neplatnosť prevodu, ale vznik práva oprávneného podľa ust. § 42 Občianskeho zákonníka odporovať právnomu úkonu, na základe ktorého k prevodu došlo. Obdobne je táto otázka riešená v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4Cdo/107/2007, podľa ktorého skutočnosť, že povinný porušil zákaz nakladať s majetkom podliehajúcim exekúcii, ktorý uložil súdny exekútor, nemá za následok neplatnosť právneho úkonu povinného, ktorým tento zákaz porušil. Postup, ktorým došlo k sprostredkovaniu predaja nehnuteľností samotnou exekútkou, ktorá má postavenie verejného činiteľa, žalobcovia nemali dôvod spochybňovať. Záver súdu prvej inštancie o tom, že vedomosť žalobcov o prebiehajúcej exekúcii na majetok úpadcu spôsobuje ich nedobromyseľnosť, považujú za nesprávny.

18.5. S odmietnutím návrhu žalobcov na vypočutie súdnej exekútorky súdom prvej inštancie odôvodneným, že by jej výsluch nemal vplyv na rozhodnutie, žalobcovia 1/ a 2/ nesúhlasia. Sú toho názoru, že výsluch súdnej exekútorky bol tým dôkazom, ktorý mal osvetliť okolnosti, z akých dôvodov bola kúpna cena vyplácaná na jej účet. Jej výsluch by objasnil konkrétne okolnosti prípadu a dobromyseľnosť žalobcov. Rozhodnutie súdu prvej inštancie preto podľa ich názoru vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, a súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností.

18.6. Žalobcovia 1/ a 2/ ďalej uviedli, že v čase podpisu kúpnej zmluvy nemali vedomosť o obsahu Žiadosti úpadcu o vyslovenie súhlasu na odpredaj časti majetku, a teda ani o údajnom príslube úpadcu prevodu kúpnej ceny na účet fondu. Jednalo sa o interný dokument úpadcu, ktorý im predložený nebol. S opačným záverom súdu prvej inštancie, že žalobcovia s týmto dokumentom boli oboznámení,

nesúhlasia. Jedná sa o skutočnosť, ktorú podľa tvrdení žalobcov 1/ a 2/ mohol v ich prospech preukázať výsluch štatutárneho zástupcu úpadcu, avšak návrh na vykonanie tohto dôkazu súd prvej inštancie odmietol vykonať. Zo súhlasu FNM vyplýva, že sa mal uskutočniť predaj 34 pozemkov o výmere 23.453 m² a budov úpadcu a z celkovej kúpnej ceny za všetky tieto nehnuteľnosti, ktorá mala byť približne desaťkrát vyššia ako zaplatili žalobcovia (4.543.660,- Sk), mala byť FNM zaplatená suma vo výške 4,8 mil. Sk. Z uvedeného dôvodu žalobcovia nemali pochybnosť o tom, že uhradením kúpnej ceny vo výške cca 4,5 mil. Sk na účet súdnej exekútorky, nijakým spôsobom neovplyvnia a ani nebude znemožnené splniť úpadcovi záväzok uhradiť 4,8 mil. z výťažku predaja všetkých nehnuteľností v súhlase na účet fondu. Nakoľko sa nikde v súhlase FNM neuvádza, že všetky finančné prostriedky získané z výťažku predaja všetkých nehnuteľností mali byť uhradené na účet FNM. Preto neobstojí názor súdu prvej inštancie o nedobromyseľnosti žalobcov s odôvodnením, že kúpnu cenu vo výške 4.543.660,- Sk uhradili na účet súdnej exekútorky, a nie na účet FNM. Uvedený záver súdu prvej inštancie podľa žalobcov 1/ a 2/ nie je založený ani nevyplýva z predložených dôkazov. Práve naopak predložené dôkazy preukazujú, že žalobcovia nemohli ovplyvniť konanie úpadcu pri plnení jeho povinnosti uhradiť FNM sumu 4,8 mil. Sk. Súd prvej inštancie preto v danom prípade dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci; súdom zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené a súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností.

18.7. Za nepodložený názor súdu prvej inštancie žalobcovia 1/ a 2/ považujú aj to, že žalobca 1/ ako zamestnanec Vodohospodárske stavby a.s. Šaľa musel poznať tzv. privatizačnú zmluvu a všetky súvisiace listiny. Z výpovede žalobcu 1/ vyplývalo len, že poznal nehnuteľnosti, ktoré boli predmetom kúpnej zmluvy, pretože bol zamestnancom Vodohospodárske stavby a.s. Šaľa a p. V. poznal len ako pracovníka úpadcu, a nie záver, ku ktorému dospel súd prvej inštancie. Žalobca 1/ trvá na tom, že mu neboli poskytnuté k nahliadnutiu tzv. privatizačná zmluva ani iné s ňou súvisiace dokumenty. Ďalej namietajú, že na nehnuteľnosti, ktoré boli predmetom kúpnej zmluvy, bolo zriadené záložné právo v prospech FNM. Ťarchou vo forme záložného práva v prospech FNM boli zaťažené iné majetky úpadcu.

18.8. Žalobca 1/ nesúhlasí s názorom súdu prvej inštancie o jeho prepojení s úpadcom cez osobu p. V.. Žalobca 1/ v čase uzavretia kúpnej zmluvy (12.10.2000) skoro 9 rokov nepracoval pre Vodohospodárske stavby a.s. Šaľa, nakoľko svoj pracovný pomer ukončil ešte v januári 1992. V súvislosti so zriadením vecného bremena v prospech p. V. s M.alobcovia 1/ a 2/ uviedli, že sa jednalo o podmienku predaja predmetných nehnuteľností zo strany úpadcu. Podľa žalobcov 1/ a 2/ nie je správne dávať na ťarchu žalobcov, že boli ochotní pri kúpe nehnuteľností od úpadcu zriadiť vecné bremeno v prospech služobného bytu nachádzajúceho sa v jednej z nehnuteľností. Nemohlo mať vplyv na posúdenie dobromyseľnosti žalobcov pri nadobúdaní nehnuteľností, že rok po uzavretí kúpnej zmluvy žalobcovia previedli časť nehnuteľnosti zodpovedajúcej predmetnému služobnému bytu Ing. V., ktorý mal aj tak právo ho užívať.

18.9. Z rozhodnutia súdu prvej inštancie nie je zrejmé, ako súd dospel k záveru, že boli žalobcovia prostredníctvom štatutárneho zástupcu úpadcu informovaní o všetkých záležitostiach týkajúcich sa finančnej situácie úpadcu. V prípade, ak by štatutárny zástupca informoval žalobcov ako kupujúcich o interných dokumentoch úpadcu, dopustil by sa tým porušenia obchodného tajomstva úpadcu. Predpokladanie porušenia zákonných povinností štatutárnym zástupcom úpadcu bez relevantných dôkazov je podľa žalobcov 1/ a 2/ v rozpore s právnym predpismi.

18.10. Napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie sa javí žalobcom 1/ a 2/ ako arbitrárne, založené na svojvôli súdu, na jeho úvahách nepodložených dôkazmi, resp. v rozpore s predloženými dôkazmi, a používajúc zjavne iracionálne myšlienkové konštrukcie. Súd prvej inštancie hodnotil dôkazy bez akceptovateľného racionálneho základu a použil v rozhodnutí interpretáciu, ktorá je v extrémnom rozpore s prioritami spravodlivosti. Prijaté závery súdu sú v nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami.

18.11. V závere žalobcovia 1/ a 2/ zdôraznili, že platnosť kúpnej zmluvy sa viaže v danom prípade na konanie tretích osôb odlišných od žalobcov. Žalobcovia nemohli mať žiadnu pochybnosť o platnosti dohody o započítaní, teda nemali prečo ani pochybovať o splnení podmienky vyplývajúcej z ust. § 19a ods. 3 zákona o veľkej privatizácii zo strany úpadcu. Žalobcovia svojím konaním nijako nemohli ovplyvniť konanie úpadcu ohľadne splnenia jeho povinnosti uhradiť výťažok z predaja nehnuteľností uvedených v súhlase FNM na účet FNM, a to bez ohľadu na to, že kúpnu cenu uhradili na účet súdnej exekútorky. Žalobcovia nadobudli nehnuteľnosti v dobrej viere vychádzajúc z toho, že boli splnené všetky zákonné podmienky k podpisu a platnosti kúpnej zmluvy a k zaevidovaniu ich vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností. Vlastnícke právo žalobcov nebolo spochybnované necelých 10 rokov. Následné konanie

úpadcu po podpise kúpnej zmluvy a jej zavkladovaní nemôže byť v neprospech žalobcov, ktorí konali v dobrej viere.

18.12. Žalobcovia namietajú, že súd prvej inštancie neprihliadal a nevysporiadal sa s rozhodnutím Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5Obo/44/2013, v ktorom bola riešená totožná situácia, pretože sa jednalo o predaj nehnuteľností úpadcu, ktorý bol v exekúcii, splnenie podmienok § 19 ods. 2 a § 19 ods. 3 zákona o veľkej privatizácii, platnosť trojdohody (započítacieho prejavu medzi FNM, úpadcom a spoločnosťou KOVOSPOL Nitra spol. s r.o.), a platnosť kúpnej zmluvy z dôvodu splnenia, či nesplnenia podmienok § 19 ods. 2 a § 19 ods. 3 zákona o veľkej privatizácii.

18.13. Okrem toho, že žalobcovia navrhli napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie odvolacím súdom zmeniť tak, že vyhovie návrhu žalobcov v celom rozsahu a zaviaže žalovaného k náhrade trov konania v rozsahu 100%. Žalobcovia 1/ a 2/ namietli aj priznanie trov konania žalovanému, ktorý bol pri niektorých úkonoch zastúpený advokátskou kanceláriou Zvéra advokáti s.r.o, so sídlom Námestie SNP 1, 811 06 Bratislava, konajúcou prostredníctvom advokáta a jediného konateľa, Mgr. Petra Zvaru, ktorý je zároveň ako správca konkurznej podstaty úpadcu, čiže žalovaným v tomto konaní. Z daného vyplýva, že správca sa dal zastúpiť sám sebou, a teda za týchto okolností nemôže ísť o účelné uplatňovanie alebo bránenie práva, nakoľko ako strana sporu tak mohol konať sám a nemal preto zvyšovať náklady žalobcom tým, že sa dal zastúpiť advokátskou kanceláriou, v ktorej je jediným spoločníkom a konateľom.

19. Žalobcovia 3/ a 4/ vo svojom odvolaní žiadali s poukazom na ust. § 390 písm. a/ a b/ C. s. p., aby odvolací súd rozhodol tak, že podanej žalobe vyhovie. Napriek tomu, že nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 16. marca 2016, č. k. I. ÚS/549/2015-33, sa týka nadobudnutia vlastníckeho práva od nevlastníka, žalobcovia 3/ a 4/ zdôraznili, že ústavný súd tú uvádza širšie súvislosti, ktoré sa vzťahujú na nich v prebiehajúcom spore. Konkrétne poukázali na to, že boli štatutárnym zástupcom úpadcu ubezpečení, že nehnuteľnosti sú vlastníctvom úpadcu (predávajúceho) a podpísaním kúpnej zmluvy dôjde k prevodu vlastníckeho práva. O (ne)splnení podmienky zakotvenej v ust. § 19 ods. 3 zákona o veľkej privatizácii, podľa ktorej bol úpadca povinný nimi zaplatenú kúpnu cenu uhradiť FNM, nemali žalobcovia 3/ a 4/ v čase podpisu kúpnej zmluvy vedomosť. O prebiehajúcom exekučnom konaní boli informovaní prostredníctvom súdnej exekútorky, ako aj o tom, že kúpna cena musí byť zaplatená v súlade s kúpnu zmluvou. Žalobcovia 3/ a 4/ popreli akýkoľvek vzťah so štatutárnym zástupcom úpadcu, ako aj vedomosť o tom, aké zákonné podmienky má kúpna zmluva spĺňať za účelom jej platnosti a odôvodnili to neznalosťou zákona o veľkej privatizácii. Opätovne poukázali na ich nerušené užívanie nehnuteľností po dobu takmer 10 rokov a na vyjadrenie FNM, v ktorom nebolo namietané zaplatenie kúpnej ceny.

19.1. Dôraz kládli žalobcovia 3/ a 4/ aj na tú skutočnosť, že došlo k povoleniu vkladu spoluvlastníckeho práva k nehnuteľnostiam do príslušného katastra nehnuteľností, na základe čoho sa žalobcovia 3/ a 4/ domnievali, že kúpna zmluva nemá žiadne vady alebo nedostatky. Opakovane argumentovali tým, že by bolo v rozpore s dobrými mravmi, ak by štát vydával také právne predpisy, ktorými by bolo možné odňať vlastnícke právo nadobudnuté v dobrej viere.

19.2. Žalobcovia 3/ a 4/ zastávajú názor, že sa súd prvej inštancie dôsledne neriadil právnym názorom vysloveným v predchádzajúcom rozhodnutí odvolacieho súdu. Zamietnutie ich návrhov na vykonanie dokazovania považujú za porušenie ich práva. Navrhovali výsluch súdnej exekútorky, JUDr. Edity Šupovej, ktorým by sa objasnili okolnosti, za ktorých bola kúpna cena vyplatená na jej účet a dôvody neposkytnutia zaplatenej kúpnej ceny FNM. Za účelom preukázania neexistencie prepojenia medzi žalobcami 3/ a 4/ a štatutárnym zástupcom úpadcu, Ing. V., navrhovali jeho výsluch, nakoľko boli toho názoru, že záver vyslovený v napadnutom rozsudku súdu prvej inštancie je iba úvahou bez toho, že by bol preukázaný reálnym dôkazom. Ďalej navrhli, aby sa súd prvej inštancie oboznámil s rozhodnutím Najvyššieho súdu SR zo dňa 26. apríla 2018, sp. zn. 2ObdoV/19/2017, ako aj s celým spisom vedeným na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 8Cbi/28/2010, ktorý sa týka skutkovo a právne tých istých okolností ako v prejednávacom spore, iba žalobcom bol iný subjekt. Nakoľko v tomto konaní bolo žalobe právoplatne vyhovené a súdy sa tu podrobne vysporiadali s problematikou aplikácie „dobrej viery“ v súvislosti s nadobudnutím vlastníckeho práva.

20. K odvolaniam žalobcov sa vyjadril žalovaný, ktorý skonštatoval, že žalobcovia zotrávajú na argumentácii a dôvodoch, ktoré už v priebehu konania nielen súd prvej inštancie, ale aj odvolací súd opakovane posudzovali, vyjadrili sa k nim, pričom odvolací súd k otázkam, ktoré považoval pre rozhodnutie vo veci za zásadné vyslovil pre súd prvej inštancie záväzný právny názor. Zdôraznil, že uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 30. novembra 2017, č. k. 2Obo/20/2016-527, bol síce predchádzajúci rozsudok súdu prvej inštancie zrušený a vrátený mu na ďalšie konanie, ale zotrval

na už skôr vyslovených právnych záveroch a uložil súdu prvej inštancie zaoberať sa už len otázkou dobromyseľnosti žalobcov pri nadobúdaní sporných nehnuteľností. Žalovaný sa v celom rozsahu stotožnil s napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie.

20.1. K posudzovaniu dobromyseľnosti žalobcov pri nadobúdaní nehnuteľností derivatívnym spôsobom, v danom prípade kúpnu zmluvou, možno podľa žalovaného výlučne v súvislosti s inštitútom vydržania veci. Ústavný súd SR vo svojom náleze nadväzuje a opiera sa o vývoj rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít v Českej republike, pričom nastoľuje otázky, týkajúce sa výlučne ochrany dobromyseľného nadobúdateľa pri nadobúdaní veci od nevlastníka a s tým súvisiace otázky prekonania/prelomenia normatívnej úpravy vydržania podľa Občianskeho zákonníka. V danom prípade sa posúdenie dobromyseľnosti žalobcov podľa žalovaného neopiera o žiadne ustanovenie právneho predpisu a nemá žiadny základ v citovanom náleze ústavného súdu. Nakoľko v prejednávanej veci nie je sporné, že oprávneným vlastníkom nehnuteľností v čase uzavretia kúpnej zmluvy bol úpadca, zaoberanie sa dobromyseľnosťou nadobúdateľa pri nadobúdaní vlastníckeho práva od nevlastníka na uzatváranie kúpnych zmlúv by negovalo nielen opodstatnenosť samotného ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka, ale spochybnilo by aj samotné základy a princípy, na ktorých je súkromné právo založené.

20.2. Tvrdenia o dobromyseľnosti žalobcov, ktoré žalobcovia podsúvajú odvolaciemu súdu považuje žalovaný len za účelovú obranu, pričom objektívne dobromyseľnosť žalobcov nepreukazujú. V čase uzatvorenia kúpnej zmluvy žalobcami prebiehali exekúcie voči dlžníkovi (úpadcovi), o ktorých mali žalobcovia vedomosť, čo pri minimálnej požiadavke obozretnosti pri uzatváraní kúpnej zmluvy aj bez ďalšieho diskvalifikuje objektívne posúdenie dobromyseľnosti žalobcov. Bez toho, aby sa súd detailne zaoberal každým tvrdením žalobcov, ktorými odôvodňujú svoju dobromyseľnosť postačuje, že spôsob nadobúdania nehnuteľností a okolností, ktoré museli byť známe žalobcom už pred uzatvorením kúpnej zmluvy bez ďalšieho, právom, objektívne spochybňujú ich dobromyseľnosť.

20.3. Pokiaľ súdny exekútor spísal nehnuteľnosti v rámci exekučného konania s poznámkou na liste vlastníctva povinnej osoby, úpadca nesmel a nemohol uzatvoriť kúpnu zmluvu a previesť nehnuteľnosti na žalobcov. Rovnaký právny názor je možné vyvodiť aj z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25.06.2002, sp. zn. 5Cdo/85/02, ktorý bol zverejnený v Zbierke stanovísk a rozhodnutí súdov R44/2004.

20.4. K rozhodnutiam, na ktoré žalobcovia vo svojich odvolaniach poukazujú a v ktorých bolo rozhodnuté odlišne, tzn. súd žalobcom poskytol ochranu a sporné nehnuteľnosti z konkurznej podstaty vylúčil, žalovaný uviedol, že nie každé rozhodnutie najvyššieho súdu je možné považovať za judikát, a teda za prameň práva. Ďalej zdôraznil, že v súvislosti s vylúčením iných nehnuteľností z konkurznej podstaty úpadcu boli vydané iné rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré posudzovali rovnaké právne otázky a ktorých väčšinový názor súd prvej inštancie akceptoval. Tieto rozhodnutia žalobcovia účelovo neuviedli.

20.5. K námietke priznania trov konania žalovanému, žalovaný uviedol, že je ako správca zapísaný do zoznamu správcov Ministerstva spravodlivosti SR, vykonáva správcovskú činnosť ako fyzická osoba. Správca konkurznej podstaty sa zo zákona stáva stranou sporu, v ktorom vymáha v prospech podstaty pohľadávku úpadcu, ako aj v sporoch vyvolaných konkurzným konaním a v konaniach, v ktorých sa úpadca stal stranou sporu. Prináležia mu teda všetky práva a povinnosti, ktoré zákon strane sporu priznáva. Okolnosť, že správca konkurznej podstaty je sám advokát, nemá na tento záver žiadny vplyv. Tieto právne závery si osvojila aj súdna prax v Slovenskej republike.

20.6. Žalovaný považuje napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie za správny. K otázke dobrej viery vypočul žalobcov a návrhy na ďalšie dokazovanie (podľa nášho názoru správne) zamietol. V odôvodnení napadnutého rozsudku, k posúdeniu dobrej viery žalobcov sa súd prvej inštancie vyjadril dostatočne zrozumiteľne a svoje právne stanovisko aj dostatočne jasne odôvodnil. Skutočnosť, že žalobcovia s odôvodnením právnych záverov súdu prvej inštancie nie sú spokojní, neznamená, že by bolo možné označiť napadnutý rozsudok, čo do dôvodov rozhodnutia za ústavne nesúladný alebo arbitrárny.

21. Žalobcovia 3/ a 4/ vyjadrili súhlas s obsahom odvolania žalobcov 1/ a 2/.

22. Žalobcovia 1/ a 2/ sa vo svojom vyjadrení v celom rozsahu stotožnili s odvolaním žalobcov 3/ a 4/.

23. K vyjadreniam žalobcov sa vyjadril žalovaný s tým, že sa k vyjadreniam žalobcov už nebude vyjadrovať. Zároveň navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a priznal mu náhradu trov odvolacieho konania.

24. Najvyšší soud Slovenskej republiky ako súd odvolací (ďalej aj ako „odvolací súd“) po vrátení veci zrušujúcim uznesením najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho v jeho uznesení č. k. 2ObdoV/9/2020-971 zo dňa 25. februára 2021, zohľadňujúc i závery Veľkého senátu Najvyššieho súdu SR v jeho uznesení sp. zn. 1VObdo/1/2024 z 26. júna 2025, konštatujúc, že odvolania žalobcov boli podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), vo veci samej oprávnenými osobami proti rozhodnutiu, proti ktorému je možné podať odvolanie (§ 355 CSP), viazaný rozsahom odvolaní, odvolacími dôvodmi a zisteným skutkovým stavom súdom prvej inštancie (§ 379, § 380 ods. 1, § 383 CSP), opätovne prejednal odvolanie žalobcov 1/ a 2/, ktorí svoje odvolanie odôvodnili ust. § 365 ods. 1 písm. b/, d/, e/, f/, g/, h/ CSP a odvolania žalobcov 3/ a 4/, ktorí podané odvolanie odôvodnili s poukazom na ustanovenie § 365 ods. 1 písm. b/, e/, f/, h/ CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP), nakoľko nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nebol vo veci daný ani dôležitý verejný záujem dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie je potrebné potvrdiť.

25. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

25.1. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

25.2. Podľa § 387 ods. 3 CSP odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

26. Ak sa odvolací súd stotožní v celom rozsahu s odôvodnením napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia a prípadne ich na zdôraznenie správnosti doplniť o ďalšie dôvody. Aj v takomto prípade skráteného odôvodnenia však dovolací súd musí dať stanovisko k podstatným vyjadreniam strán predneseným pred súdom prvej inštancie, ak k nim v napadnutom rozhodnutí nezaujal stanovisko súd prvej inštancie, a zároveň vysporiadať sa s podstatnými tvrdeniami (t. j. takými, ktoré v prípade ich preukázania môžu priniesť rozhodnutie priaznivejšie pre odvolateľa) uvedenými v odvolaní (bližšie pozri Števec, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016. s. 1270 až 1273).

27. Odvolací súd zdôrazňuje, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v odvolacom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument, ktoré boli vznesené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvoinštančného rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvej a druhej inštancie tvoria jeden celok, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvej inštancie.

28. Predmetom dovolacieho konania bolo preskúmanie vecnej správnosti napadnutého rozsudku krajského súdu ako súdu konajúceho v prvej inštancii, ktorým zamietol žalobu žalobcov a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, a to na odvolanie podané žalobcami. V ňom žalobcovia vzniesli viaceré námietky (uvedené vyššie v predchádzajúcich bodoch). Žalobcovia 1. a 2. napádali rozsudok súdu prvej inštancie podľa obsahu odvolacích námietok z dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/, d/, e/, f/, g/, h/ CSP a žalobcovia 3/ a 4/ s poukazom na ustanovenie § 365 ods. 1 písm. b/, e/, f/, h/ CSP. Odvolací súd dospel k záveru, že tieto odvolacie dôvody nie sú naplnené.

29. Odvolací súd vychádzal pri svojom rozhodovaní zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie, pretože na aplikáciu výnimiek uvedených v § 384 CSP nevzhladol v tomto prípade dôvody. Skutkový stav bol súdom prvej inštancie pre rozhodnutie vo veci dostatočne zistený, súd prvej inštancie dospel na základe zisteného skutkového stavu k správnym skutkovým zisteniam, tieto správne právne posúdil a vo veci vecne správne rozhodol. S odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje podľa § 387 ods. 2 CSP a odkazuje na ne s tým, že na potvrdenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, ako aj k odvolacím námietkam žalobcov a podstatným vyjadreniam strán v konaní, na doplnenie podľa § 387 ods. 3 CSP uvádza dôvody uvedené v nasledovných odsekoch.

30. Podľa ust. § 455 CSP, ak bolo rozhodnutie zrušené, a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu.

30.1. S poukazom na závery vyslovené v bodoch 19., 23., 25., 26., 27., 28. a 29. uznesenia dovolacieho súdu č. k. 2ObdoV/9/2020-971 zo dňa 25. februára 2021, odvolací súd prioritne zdôrazňuje, že senát dovolacieho súdu vo svojom zrušujúcom uznesení č. k. 2ObdoV/9/2020-971 skonštatoval, že konanie pred odvolacím súdom, ústiace do jeho rozhodnutia č. k. 2Obo/3/2019-739, nebolo postihnuté žalobcami namietanou vadou zmätočnosti uvedenou v ustanovení § 420 písm. f) CSP.

31. Predmetom odvolacieho konania je ako prvá námietka žalobcov, že súd prvej inštancie neaplikoval nález Ústavného súdu SR zo dňa 16.03.2016, č. k. I. ÚS 549/2015-33, na ktorý poukázal vo svojom zrušovacom uznesení odvolací súd zo dňa 30. novembra 2017, č. k. 2Obo/20/2016-527, v dôsledku čoho súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcom, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že tým došlo k porušeniu ich práva na spravodlivý proces. Tvrdia, že napriek tomu, že ústavný súd v náleze riešil nadobudnutie vlastníckeho práva od nevlastníka, sú v ňom uvedené širšie právne úvahy, ktoré sa týkajú aj žalobcov. Z uvedeného dôvodu napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vychádza podľa žalobcov z nesprávneho právneho posúdenia veci a má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

32. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na časť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, kde sa vysporiadaval s aplikáciou predmetného nálezu ústavného súdu. Súd prvej inštancie tu správne skonštatoval, že v prejednávanej veci nešlo o nadobudnutie vlastníckeho práva od nevlastníka, kedy by dobrá viera nadobúdateľa po posúdení individuálnych okolností prípadu mohla podľa nálezu predstavovať predpoklad pre nadobudnutie vlastníctva. Zdôraznil, že v náleze sa výslovne uvádza, že vyššie riziko má niešť nedbalý vlastník než nadobúdateľ v dobrej viere, pretože ten nie je schopný dozvedieť sa o tom, ako vec opustila vlastníkovu sféru. Ide teda o ochranu nadobúdateľa na úkor prevodcu, ktorý bol nevlastníkom a nemusel mať relevantné informácie o právnych predchodcoch, čo nie je tento prípad. Žalobcovia ako kupujúci nadobúdali nehnuteľnosti od úpadcu, pričom mali vedomosť o podstatných okolnostiach, za akých sa prevod uskutočňuje. V tejto súvislosti súd prvej inštancie upriamil pozornosť na právnu teóriu, podľa ktorej dobrú vieru je vždy potrebné hodnotiť objektívne, a nielen zo subjektívneho hľadiska, osobného presvedčenia samotného účastníka. Pri hodnotení dobrej viery je vždy nevyhnutné brať do úvahy, či držiteľ nemal, resp. nemohol mať pri normálnej opatrnosti, ktorú je možné od každého požadovať, vzhľadom na okolnosti prípadu dôvodné pochybnosti, že mu vec patrí. Žalobcovia v priebehu celého konania upozorňovali na to, že nadobudli nehnuteľnosti v dobrej viere a po celý čas tieto nerušene užívali. S odkazom na ust. § 132 ods. 1 Občianskeho zákonníka súd prvej inštancie uviedol, že vlastnícke právo k nehnuteľnostiam možno nadobudnúť len na základe platného písomného právneho úkonu, rozhodnutia štátneho orgánu alebo inou skutočnosťou stanovenou zákonom, resp. na základe inštitútu vydržania. Z iných dôvodov nadobudnutie vlastníctva nie je možné a uvedená zásada nebola v slovenskom právnom poriadku prelomená. Súd prvého stupňa nezhliadol také dôvody osobitného zreteľa, pre ktoré by mal vyhovieť žalobcom bez splnenia zákonných podmienok, a to s prihliadnutím na objektívne okolnosti daného prípadu.

33. Podľa odvolacieho súdu sa súd prvej inštancie dostatočne vysporiadal s právnym názorom vysloveným v náleze ústavného súdu, ako aj okolnosťami týkajúcimi sa dobrej viery žalobcov pri nadobúdaní sporných nehnuteľností kúpnu zmluvou. Súčasne odvolací súd nezistil, že by súd prvej inštancie svojím postupom nerešpektoval závažnosť právneho názoru odvolacieho súdu, a preto nebolo žalobcom znemožnené uskutočňovanie im patriacim procesným právam v takej miere, že by tým došlo k porušeniu ich práva na spravodlivý proces.

34. Napokon aj dovolací súd v jeho zrušujúcom uznesení č. k. 2ObdoV/9/2020-971 zo dňa 25. februára 2021 uviedol, že pokiaľ ide o námietku žalobcov týkajúcu sa nevysporiadania sa s nálezom ústavného súdu zo 16. marca 2016, sp. zn. I. ÚS 549/2015, v odôvodnení nálezu zo 16. marca 2016, sp. zn. I. ÚS 549/2015 vtedajší I. senát ústavného súdu výslovne uviedol, že závery v ňom vyslovené predstavujú posun ústavného súdu pri posudzovaní otázky nemo plus iuris od skoršej jeho judikatúry, prezentovanej aj uznesením sp. zn. I. ÚS 50/2010 (bod 14. odôvodnenia nálezu), čo súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní žiadnym spôsobom nezohľadnil, na druhej strane však bolo podľa dovolacieho súdu nutné poukázať na prístup ústavného súdu k predmetnému nálezom a k tomu, že závery v ňom vyslovené nie sú automaticky preberané do ďalších jeho rozhodnutí (k tomu viď aj uznesenia ústavného súdu z 24.

apríla 2019, sp. zn. I. ÚS 163/2019 a z 26. mája 2020, sp. zn. II. ÚS 223/2020). Vo veci rozhodujúci senát dovolacieho súdu v tejto súvislosti upriamil pozornosť žalobcov 3/ a 4/ i na uznesenie Ústavného súdu SR z 26. mája 2020, sp. zn. II. ÚS 223/2020, z ktorého je zrejmé, že nález zo 16. marca 2016, sp. zn. I. ÚS 549/2015 (resp. ďalšie rozhodnutia vtedajšieho I. senátu ústavného súdu prezentované nálezmi sp. zn. I. ÚS 151/2016 a I. ÚS 460/2017) predstavovali odklon od predchádzajúcej judikatúry ústavného súdu, ktorý zo strany vtedajšieho I. senátu ústavného súdu nebol uskutočnený spôsobom predpokladaným zákonom o ústavnom súde. Zároveň dovolací súd opätovne skonštatoval, že otázka dobromyseľnosti (resp. otázka dobrej viery) žalobcov 3/ a 4/ pri nadobúdaní sporných nehnuteľností nebola pre rozhodovaný spor relevantná a totožné konštatovanie platí aj pre dovoláciu námietku žalobcov 1/ a 2/, týkajúcu sa spôsobu, akým konajúce sudy posúdili ich (ne)dobromyseľnosť.

35. Ďalšia odvolacia námietka žalobcov spočívala v tom, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

35.1. Odôvodnili to tým, že splnenie podmienky uvedenej v súhlase FNM týkajúcej sa použitia výnosu z predaja v ňom uvedených nehnuteľností podľa predložených znaleckých posudkov ohodnoteného vo výške 4,8 mil. Sk úpadcom na úhradu svojich záväzkov voči FNM, sa malo uskutočniť bez toho, aby to mohli nejako ovplyvniť a nemohli tušiť ako úpadca túto svoju povinnosť splní, ani že bude dohoda o započítaní vyhlásená za neplatnú. Trvali na svojej dobromyseľnosti vzhľadom na to, že sa domnievali, že podmienka uvedená v súhlase, bude úpadcom splnená z celkového výťažku z predaja všetkých nehnuteľností, a nie práve z tých peňažných prostriedkov, ktoré poukázali žalobcovia na účet súdnej exekútorky. Rozporovali konštatovanie súdu prvej inštancie, že by na majetok úpadcu (konkrétne nehnuteľností, ktoré boli predmetom kúpnej zmluvy) bolo zriadené záložné právo FNM.

36. V tejto súvislosti odvolací súd už vo svojom dovolacom súdom zrušenom rozsudku č. k. 2Obo/3/2019-739 uvádza, že zo súhlasu Fondu z 31. augusta 2000 jasne vyplýva udelenie súhlasu FNM s uvoľnením záložného práva a s predajom v súhlase špecifikovaných nehnuteľností za splnenia rozvázovacej podmienky, spočívajúcej v použití výnosu z predaja podľa predložených znaleckých posudkov ohodnotený vo výške 4,8 mil. Sk úpadcom na úhradu svojich záväzkov voči FNM. Žalobcovia si museli byť podľa názoru odvolacieho súdu vedomí, že exekúcia sa vykonáva v prospech oprávnených, ktorými sú osoby s najväčšou pravdepodobnosťou odlišné od Fondu. Preto žalobcovia museli, resp. mali pri normálnej opatrnosti vedieť o podmienkach stanovených v ustanovení § 19a privatizačného zákona, ktoré limitujú platnosť kúpnej zmluvy, mali vedomosť o tom, že voči predávajúcemu prebieha exekúcia na nehnuteľnosti, ktoré nadobúdajú kúpnu zmluvou a sú spísané súdnou exekútkou. Spoliehanie sa žalobcov na to, že z predaja ostatných nehnuteľností, ktoré pravdepodobne tiež podliehali exekúcii, úpadca uhradí svoj záväzok voči Fondu, nepredstavuje prejav ich dobromyseľnosti. Existencia rozvázovacej podmienky zakotvanej v súhlase je nespochybniteľná, a preto bolo predovšetkým v záujme žalobcov, aby ju úpadca splnil, k čomu by za normálnych okolností a v prípade ich konania v dobrej viere vyvinuli primeranú aktivitu. V opačnom prípade si museli byť vedomí, že vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam účinne nenadobudnú.

36.1. Odvolací súd zdôrazňuje, že ak Fond vydá predchádzajúci súhlas, nadobúdateľ privatizovaného majetku (v tomto prípade úpadca) je povinný použiť takto získané prostriedky prednostne na úhradu svojich záväzkov voči Fondu v zmysle uzavretej zmluvy podľa § 14. Žalobcovia uhradili kúpnu cenu za sporné nehnuteľnosti na účet súdnej exekútorky, pričom peňažné prostriedky boli použité na uspokojenie pohľadávok oprávnených, a nie prednostne na úhradu záväzku úpadcu voči Fondu. Vyplatenie kúpnej ceny súdnej exekútky bolo žalobcami uskutočnené v rozpore so zákonom, a preto ich konanie nemožno považovať za dobromyseľné.

36.2. Zároveň odvolací súd poukazuje na znenie ustanovenia § 136 Exekučného poriadku účinného ku dňu uzavretia kúpnej zmluvy, podľa ktorého sa exekúcia predajom nehnuteľností vykoná dražbou a vykoná ju súdny exekútor. Zo znenia ustanovenia § 47 ods. 1 písm. b/ Exekučného poriadku účinného ku dňu uzavretia kúpnej zmluvy vyplýva, že exekútor poverený vykonaním exekúcie zakáže povinnému odo dňa doručenia upovedomenia o začatí exekúcie nakladať s majetkom podliehajúcim exekúcii. Nehnuteľnosti prevádzané kúpnu zmluvou tak podľa odvolacieho súdu nespochybniteľne podliehali exekúcii vykonávanej na majetok úpadcu, teda povinného. Na základe uvedeného sa možno dôvodne domnievať, že priamy predaj nehnuteľností v rámci exekučného konania nemožno bez akýchkoľvek pochybností posúdiť v intenciách pojmu „dobrej viery“.

37. Najvyšší súd SR napadnutý rozsudok odvolacieho súdu uznesením č. k. 2ObdoV/9/2020-971 zo dňa 25. februára 2021 zrušil (§ 449 ods. 1 CSP) a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 450 CSP), pričom uviedol, že z obsahu dovolaní žalobcov 1/ a 2/, resp. žalobcov 3/ a 4/ vyplýva, že v podanom mimoriadnom opravnom prostriedku namietali predovšetkým nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom v aplikácii ustanovenia § 19a privatizačného zákona a konkrétne v posúdení právnej otázky:

„či porušenie povinnosti podľa ustanovenia § 19a ods. 3 privatizačného zákona nadobúdateľom privatizovaného majetku spočívajúcej v použití finančných prostriedkov za privatizovaný majetok na prednostné vysporiadanie záväzkov voči Fondu spôsobuje podľa § 19a ods. 4 privatizačného zákona aj neplatnosť kúpnej zmluvy uzatvorenej v súlade s ustanovením § 19a ods. 2 privatizačného zákona, ktorou nadobúdateľ privatizovaného majetku predmetné peňažné prostriedky získal.“

37.1. Najvyšší súd sa vo svojom zrušujúcom uznesení stotožnil so záverom rozsudku dovolacieho senátu občianskoprávneho kolégia 1 C z 31. mája 2005, sp. zn. 1Cdo/238/2004 a dospel k záveru že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, resp. že žalobcovia opodstatnene vytýkali odvolaciemu súdu, že dospel k nesprávnomu právnomu záveru o neplatnosti kúpnej zmluvy z 12. októbra 2000, v znení jej dodatku z 21. novembra 2000, ktorý predstavoval dôvod pre zamietnutie žaloby o vylúčenie veci z konkurznej podstaty. Dovolania žalobcov 1/ a 2/ a žalobcov 3/ a 4/ preto vyhodnotil dovolací súd ako dôvodné. Skonštatoval, že porušenie povinnosti prednostne uhradiť záväzky voči Fondu zo získaných finančných prostriedkov úpadcom odvolací súd nesprávne vyhodnotil ako dôvod neplatnosti kúpnej zmluvy, ktorou úpadca predmetné prostriedky získal z dôvodu nesprávnej aplikácie ustanovenia § 19a ods. 3 privatizačného zákona na (skôr uzavretú) kúpnu zmluvu, keďže kúpna zmluva ako celok nepredstavuje právny úkon, ktorým úpadca nakladal so získanými finančnými prostriedkami v rozpore s povinnosťou vyplývajúcou mu z ustanovenia § 19a ods. 3 privatizačného zákona, alebo nasledujúci právny úkon. Naopak na kúpnu zmluvu ako skôr uzatvorený právny úkon ustanovenie § 19a ods. 3 (ani v spojení s odsekom 4 predmetného ustanovenia) nedopadá. Rovnako tak neplatnosť (celej) kúpnej zmluvy nemôže spôsobovať dohoda o úhrade kúpnej ceny predstavujúca len vedľajšie zmluvné dojednanie. Neplatnosť spornej kúpnej zmluvy ako celku by pri aplikácii ustanovenia § 19a privatizačného zákona spôsobovala len absencia predchádzajúceho súhlasu Fondu, avšak v rozhodovanom spore bola podmienka podľa § 19a ods. 2 privatizačného zákona - t. j. existencia predchádzajúceho súhlasu Fondu s prevodom privatizovaného majetku - splnená.

37.2. Dovolací súd uzavrel, že:

I. Platnosť zmluvy o prevode privatizovaného majetku je podmienená existenciou predchádzajúceho súhlasu Fondu podľa ustanovenia § 19a ods. 2 privatizačného zákona.

II. Ustanovenie § 19a ods. 3 privatizačného zákona nepredstavuje kumulatívnu zákonnú podmienku, ktorej splnenie je nevyhnutné pre platnosť prevodnej zmluvy podľa odseku 2. V ustanovení § 19a ods. 3 privatizačného zákona je upravená osobitná zákonná povinnosť nadobúdateľa privatizovaného majetku, ktorej nedodržanie zakladá podľa ustanovenia § 19a ods. 3 v spojení s ods. 4 privatizačného zákona absolútnu neplatnosť tých právnych úkonov, pri ktorých nadobúdateľ nakladal s finančnými prostriedkami - pôvodne získanými zmluvou o prevode privatizovaného majetku uzavretou s predchádzajúcim súhlasom Fondu podľa § 19a ods. 2 privatizačného zákona - iným spôsobom ako na úhradu svojich záväzkov voči Fondu.

III. Porušenie povinnosti nadobúdateľa privatizovaného majetku použiť získané finančné prostriedky od tretej osoby na úhradu svojich záväzkov voči Fondu podľa ustanovenia § 19a ods. 3 privatizačného zákona nespôsobuje neplatnosť kúpnej zmluvy, ktorou nadobúdateľ ako predávajúci získal od tretej osoby ako kupujúceho (pôvodne privatizovaného majetku) peňažné prostriedky, a ktorá bola uzatvorená s predchádzajúcim súhlasom Fondu podľa § 19a ods. 2 privatizačného zákona.

38. Najvyšší súd z dôvodov vyššie uvedených napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Podľa ust. § 455 CSP, ak bolo rozhodnutie zrušené, a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu.

38.1. V tejto súvislosti odvolací súd upozorňuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2ObdoZ/2/2023 z 31. októbra 2023, ktoré definovalo tzv. Odklon od kasačnej záväznosti z dôvodu judikatórneho posunu. V zmysle predmetného uznesenia Precedenčná záväznosť rozhodnutia zverejneného v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky má prednosť pred kasačnou záväznosťou skoršieho rozhodnutia dovolacieho súdu podľa § 455 Civilného sporového poriadku. (zverejnené v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR 2/2025 ako

ROZHODNUTIE č. 3, ktoré bolo predmetom ústavnej sťažnosti odmietnutej Ústavným súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. I. ÚS 207/2024 z 3. apríla 2024)

38.2. Pozornosť dovolací súd v predmetnom konaní upriamil na skutočnosť, že existujú dve odlišné rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako súdu dovolacieho s tým, že jedno rozhodnutie dovolacieho súdu požíva záväznosť kasačnú a druhé záväznosť judikatórnu a súčasne bolo zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Rozhodnutie odvolacieho súdu sp. zn. 2Obo/3/2019 bolo zrušené uznesením dovolacieho súdu sp. zn. 2ObdoV/9/2020. V rovnakej otázke rozhodoval na najvyššom súde päťčlenný dovolací senát uznesením sp. zn. 1ObdoV/5/2021 z 19. októbra 2022. Ústavný súd nálezom č. k. III. ÚS 273/2023-38 z 12. októbra 2023 uznesenie NS SR sp. zn. 1ObdoV/5/2021 z 19. októbra 2022 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, kde bola veci pridelená sp. zn. 1ObdoV/3/2023. Najvyšší súd v konaní sp. zn. 1ObdoV/5/2021, resp. v konaní sp. zn. 1ObdoV/3/2023, prijal opačný názor na výklad § 19a odsekov 3 a 4 privatizačného zákona ako dovolací senát v rozhodnutí sp. zn. 2ObdoV/9/2020, preto postúpil predmetnú dovolaciu vec podľa § 48 ods. 1 CSP na prejednanie a rozhodnutie veľkému senátu obchodnoprávneho kolégia (§ 48 ods. 1 CSP, čl. XXI ods. 4 Rozvrhu práce NS SR na rok 2024 v nadväznosti na nález ÚS SR č. k. III. ÚS 273/2023-38 z 12. októbra 2023), ktorý o veci rozhodol uznesením sp. zn. 1VOBdo/1/2024 z 26. júna 2025, zverejneným v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR 4/2025 ako R č. 35. Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. I. ÚS 630/2025-14 zo dňa 6. októbra 2025 odmietol ústavnú sťažnosť T. I. proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1VOBdo/1/2024 z 26. júna 2025 podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú, keďže posúdil napadnuté uznesenie najvyššieho súdu ako také, ktoré spĺňa ústavnoprávne požiadavky súdneho rozhodnutia.

38.3. V danom prípade, aj keď nedošlo k zmene v skutkových zisteniach, ktoré tvorili základ kasačného rozhodnutia sp. zn. 2ObdoV/9/2020 a zrušovaného rozhodnutia odvolacieho súdu sp. zn. 2Obo/3/2019, ani k zmene právnej úpravy, odvolací súd vzhľadom na vedomosť o existencii opačného právneho názoru obsiahnutého v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1VOBdo/1/2024 z 26. júna 2025, ktorým došlo k judikatórnemu posunu, zverejneného v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR 4/2025 pod por. č. 35, bol povinný tento právny názor zohľadniť, aplikovať pri rozhodovaní vo veci samej a uvádza nasledovné:

39. Podľa ustanovenia § 19a ods. 1 privatizačného zákona, do splatenia celej kúpnej ceny je nadobúdateľ privatizovaného majetku povinný odo dňa účinnosti zmluvy strpieť, aby fond kontroloval stav a nakladanie s privatizovaným majetkom a na ten účel nahliadal do účtovných dokladov nadobúdateľa privatizovaného majetku.

40. Podľa ustanovenia § 19a ods. 2 privatizačného zákona, do splatenia celej kúpnej ceny je prevod privatizovaného majetku alebo jeho časti nadobúdateľom na inú osobu alebo jeho vklad do obchodnej spoločnosti alebo jeho založenie v prospech tretích osôb možné len po predchádzajúcom písomnom súhlase fondu. Ak fond do 60 dní od doručenia písomnej žiadosti nadobúdateľa fondu na nakladanie s privatizovaným majetkom nevyjadrí písomný súhlas, má sa za to, že súhlas bol udelený. Predchádzajúci písomný súhlas fondu je potrebný aj pri akciových spoločnostiach, ktorých majetkové účasti na podnikaní akciovej spoločnosti sú predmetom predaja. Ak nadobúdateľ privatizovaného majetku nedodrží pri nakladaní s týmto majetkom uvedený postup, prevod privatizovaného majetku alebo jeho časti alebo jeho vklad do obchodnej spoločnosti alebo jeho založenie v prospech tretích osôb sú neplatné.

41. Podľa ustanovenia § 19a ods. 3 privatizačného zákona, ak fond vydá predchádzajúci písomný súhlas podľa odseku 2, nadobúdateľ privatizovaného majetku je povinný použiť takto získané prostriedky prednostne na úhradu svojich záväzkov voči fondu v zmysle uzavretej zmluvy podľa § 14.

42. Podľa ustanovenia § 19a ods. 4 privatizačného zákona, úkony vykonané nadobúdateľom v rozpore s ustanoveniami odsekov 2 a 3 a všetky na ne nadväzujúce úkony sú neplatné.

43. Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. 1VOBdo/1/2024 z 26. júna 2025 vo vzťahu k neplatnosti právneho úkonu pri prevode privatizovaného majetku, resp. k výkladu ustanovení § 19a ods. 1, 2, 3, 4 zákona č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby uzavrel, že sankcia neplatnosti právneho úkonu podľa § 19a odseku 4 zákona č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby v znení účinnom od 14. septembra 1995 za porušenie povinnosti nadobúdateľa privatizovaného majetku podľa § 19a odseku 3 citovaného zákona sa vzťahuje na

právny úkon, ktorým došlo k prevodu privatizovaného majetku z nadobúdateľa privatizovaného majetku (dlžníka Fondu národného majetku Slovenskej republiky) na tretiu osobu, a nie na použitie finančných prostriedkov získaných nadobúdateľom privatizovaného majetku od tretej osoby na základe prevodnej (kúpnej) zmluvy.

44. Najvyšší súd poukázal na to, že kogentné ustanovenie § 19a bolo do privatizačného zákona doplnené jeho novelou, uskutočnenou zákonom č. 190/1995 Z. z., účinnou od 14. septembra 1995. Z dôvodovej správy k zákonu č. 190/1995 Z. z. Podľa názoru veľkého senátu zmyslom a účelom novely privatizačného zákona bolo (o. i.) zabezpečiť zaplatenie celej kúpnej ceny privatizovaného majetku jeho nadobúdateľom fondu (k čomu dovtedy častokrát v praxi nedochádzalo a napriek tomu ho nadobúdateľ privatizovaného majetku ďalej odplatne prevádzal), a preto v zmysle § 19a ods. 3 privatizačného zákona bola určená povinnosť pre nadobúdateľa privatizovaného majetku, aby tento použil získané finančné prostriedky z predaja tohto majetku prednostne na úhradu svojich záväzkov voči fondu, a to pod sankciou neplatnosti právneho úkonu, ktorého sa prevod privatizovaného majetku týkal.

45. Veľký senát upriamil pozornosť na to, že privatizačný zákon ako lex specialis (vo vzťahu k Občianskemu zákonníku ako lex generalis) upravuje špecificky a prísnejšie podmienky nakladania s privatizovaným majetkom, ako aj neplatnosť právnych úkonov ako dôsledok takých dispozícií s privatizovaným majetkom, ktoré sú v rozpore s ním alebo ho obchádzajú. Tento vzťah špeciality a subsidiarity vyplýva aj z dôvodovej správy k zákonu č. 92/1991 Zb.. Z ustanovenia § 19a ods. 4 privatizačného zákona vyplýva, že úkony vykonané nadobúdateľom v rozpore s ustanoveniami odsekov 2 a 3 a všetky na ne nadväzujúce úkony, sú neplatné. Jedná sa o absolútnu neplatnosť právneho úkonu, hoci zákon používa pojem neplatnosť, pretože ak nejaká vada právneho úkonu je sankcionovaná neplatnosťou a nejedná sa o niektorý z prípadov relatívnej neplatnosti, ide o absolútne neplatný právny úkon a na takúto neplatnosť súd prihliada z úradnej povinnosti, pričom absolútna neplatnosť právneho úkonu nastáva bez ďalšieho priamo zo zákona a pôsobí od počiatku (ex tunc). Ak právny úkon svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza (tu zákon č. 92/1991 Zb.), ide o absolútne neplatný právny úkon. Spätná účinnosť zákonného ustanovenia § 19a sa viaže na dispozičné právo nadobúdateľa k privatizovanému majetku. Ide o tzv. nepravú retroaktivitu, ktorej podstata spočíva v tom, že nová právna úprava uznáva právne skutočnosti, na základe ktorých došlo podľa predchádzajúcej právnej normy k vzniku určitých právnych vzťahov, ktorých následky zostávajú zachované, avšak s účinnosťou do budúcnosti zavádza nový mechanizmus uplatnenia týchto práv, resp. povinností, t. j. určitú zmenu práv, resp. povinností, ktoré vznikli podľa predchádzajúcej (skoršej) právnej normy. Nepravá retroaktivita sa akceptuje (viď napr. nález ÚS SR sp. zn. PL. ÚS 16/95) ako prípustný nástroj na dosiahnutie relevantného zámeru a cieľa verejnej moci [akým je napr. aj zvýšená ochrana privatizovaného (predtým štátneho) majetku].

46. Úmyslom zákonodarcu (ratio legis) vo vzťahu k prijatiu zákona č. 190/1995 Z. z. (ktorým bol novelizovaný privatizačný zákon) bolo (o. i.) zavedenie účinnejších opatrení vo vzťahu k nadobúdateľom privatizovaného majetku, ktorí si neplnia svoje povinnosti voči fondu, čo zákonodarca vyjadril práve v § 19a privatizačného zákona. Dôvod vzniku právnej normy (zákona č. 190/1995 Z. z.) je prezentovaný a vyjadrený účelom jej prijatia, ktorý je (a musí byť) z nej aj vyvoditeľný. Účel zákona č. 190/1995 Z. z. je uvedený v jeho dôvodovej správe, pričom účel prijatia konkrétneho ustanovenia § 19a zákonodarca jasne a zrozumiteľne vysvetlil v bode 35 Osobitnej časti dôvodovej správy.

47. V posudzovanom prípade úpadca nadobudol predmetné nehnuteľnosti spolu s ďalším majetkom v rámci tzv. veľkej privatizácie na základe privatizačnej zmluvy, preto sa na prevod nehnuteľností vzťahuje osobitný právny predpis, ktorým je zákon č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby, a teda nielen § 588 a nasl. Občianskeho zákonníka. Žalobcovia nehnuteľnosti nadobudli spolu s ostatnými spoluvlastníkmi od úpadcu Kúpnu zmluvou zo dňa 12.10.2000 vrátane jej dodatku. Fond národného majetku SR udelil súhlas s predajom Nehnuteľností dňa 31.08.2000. Odvolací súd súhlasí s názorom veľkého senátu, podľa ktorého z ustanovenia § 19a ods. 2 privatizačného zákona vyplýva pre nadobúdateľa obmedzenie pri nakladaní s privatizovaným majetkom v podobe jeho povinnosti vyžiadať si od fondu predchádzajúci písomný súhlas s právnym úkonom, ktorým nadobúdateľ disponuje s privatizovaným majetkom. Veľký senát poukazuje na to, že odplatný prevod majetku alebo jeho časti na inú osobu je len jednou z viacerých možných dispozícií nadobúdateľa s privatizovaným majetkom, s ktorými počíta hypotéza citovanej právnej normy. Ustanovenie § 19a ods. 2 privatizačného zákona zároveň upravuje aj sankciu, ktorou je absolútna neplatnosť právneho úkonu v prípade, ak nadobúdateľ

privatizovaného majetku pri nakladaní s ním, či už na základe prevodu alebo iného dispozičného úkonu (založenie v prospech tretích osôb, vklad do obchodnej spoločnosti) nedodrží postup upravený v tomto zákonnom ustanovení, t. j. nakladá s privatizovaným majetkom bez predchádzajúceho písomného súhlasu fondu (k takémuto záveru dospel aj dovolací senát 2 O-V). V prípade, ak fond udelil súhlas na predaj privatizovaného majetku nadobúdateľovi podľa § 19a ods. 2 privatizačného zákona (čo je aj predmetný prípad - odplatný prevod), nadobúdateľ je povinný podľa § 19a ods. 3 privatizačného zákona použiť takto získané finančné prostriedky na úhradu svojich záväzkov voči fondu v zmysle uzavretej privatizačnej zmluvy. Sankcia - v podobe absolútnej neplatnosti úkonov vykonaných nadobúdateľom v rozpore s ustanoveniami odsekov 2 a 3 a všetkých na ne nadväzujúcich úkonov - je upravená v § 19a ods. 4 privatizačného zákona.

48. V posudzovanom prípade teda fond udelil úpadcovi predchádzajúci písomný súhlas na prevod predmetných nehnuteľností ako súčasti privatizovaného majetku, teda prvá podmienka (súhlas fondu) v zmysle § 19a ods. 2 privatizačného zákona bola dodržaná, resp. splnená.

49. Na odsek 2 ustanovenia § 19a privatizačného zákona nadväzuje odsek 3, ktorý pre nadobúdateľa stanovuje ďalšiu povinnosť, ktorú formuluje tak, že v prípade, ak fond vydá predchádzajúci písomný súhlas podľa ods. 2, tak nadobúdateľ je povinný použiť takto získané prostriedky (t. j. získané ako odplata za prevod privatizovaného majetku od tretích osôb) prednostne na úhradu svojich záväzkov voči fondu. Odseky 2 a 3 tak predstavujú (osobitné) zákonné podmienky, ktoré musia byť splnené kumulatívne, aby nenastala sankcia neplatnosti upravená v nasledujúcom odseku 4 ustanovenia § 19a privatizačného zákona, podľa ktorého úkony vykonané nadobúdateľom v rozpore s ustanoveniami odsekov 2 a 3 (nie úkony, pri ktorých nakladá so získanými prostriedkami) a všetky na ne nadväzujúce úkony, sú neplatné. Odvolací súd (ako i Veľký senát najvyššieho súdu) je toho názoru, že sankcia neplatnosti právneho úkonu za porušenie postupu nadobúdateľa privatizovaného majetku pri nakladaní s ním, upravená v § 19a ods. 2 privatizačného zákona, nie je opätovne, resp. duplicitne upravená v § 19a ods. 4 privatizačného zákona, pretože tak, ako je vyššie uvedené, sankcia neplatnosti právneho úkonu podľa § 19a ods. 2 privatizačného zákona sa vzťahuje na nesplnenie prvej podmienky, ktorou je súhlas fondu a sankcia neplatnosti právneho úkonu a všetkých naň nadväzujúcich právnych úkonov podľa odseku 4 sa vzťahuje na nesplnenie oboch podmienok v zmysle odsekov 2 a 3 (ak fond vydá predchádzajúci písomný súhlas podľa odseku 2, tak nadobúdateľ privatizovaného majetku je povinný použiť takto získané finančné prostriedky /z odplatného prevodu/ prednostne na úhradu svojich záväzkov voči fondu v zmysle uzavretej privatizačnej zmluvy). Za neplatný právny úkon sa - podľa názoru súdu - považuje právny úkon - prevod privatizovaného majetku, t. j. právny úkon, ktorým nadobúdateľ privatizovaného majetku nakladal/disponoval s privatizovaným majetkom (alebo jeho časťou) v rozpore s § 19a odsekmi 2 a 3 privatizačného zákona, teda v posudzovanom prípade kúpna zmluva, na základe ktorej nadobúdateľ predal privatizovaný majetok tretej osobe a všetky na ňu nadväzujúce právne úkony - ďalšie zmluvy, ktorými bol privatizovaný majetok následne prevedený, a nielen použitie finančných prostriedkov z kúpnej zmluvy nadobúdateľom privatizovaného majetku, resp. právny úkon, pri ktorom nadobúdateľ privatizovaného majetku nakladal s finančnými prostriedkami iným spôsobom, ako na úhradu svojich záväzkov voči fondu (a všetky naň nadväzujúce právne úkony).

50. Odvolací súd iba pripomína, že Veľký senát nesúhlasil s takým výkladom (aký uskutočnil dovolací súd v zrušujúcom uznesení sp. zn. 2ObdoV/9/2020) § 19a odsekov 3 a 4 privatizačného zákona, podľa ktorého porušenie povinnosti nadobúdateľa privatizovaného majetku použiť získané finančné prostriedky od tretej osoby na úhradu svojich záväzkov voči fondu podľa ustanovenia § 19a ods. 3 privatizačného zákona nespôsobuje podľa ustanovenia § 19a ods. 4 privatizačného zákona neplatnosť prevodu nehnuteľností na základe kúpnej zmluvy, ktorou nadobúdateľ privatizovaného majetku (v danom prípade úpadca) predal privatizovaný majetok (predmetné nehnuteľnosti) tretej osobe, keďže má postačovať, že kúpna zmluva je uzavretá s predchádzajúcim súhlasom fondu podľa ustanovenia § 19a ods. 2 privatizačného zákona. Nesúhlasil tiež s názorom, že absolútnou neplatnosťou sú postihnuté len právne úkony nadobúdateľa privatizovaného majetku, ktorý nakladá s finančnými prostriedkami získanými od tretej osoby z predaja privatizovaného majetku iným spôsobom, než na úhradu svojich záväzkov voči fondu, a to pre rozpor s § 19a ods. 3 v spojení s § 19a ods. 4 privatizačného zákona.

51. Odvolací súd v okolnostiach súdnej veci, nasledujúc závery veľkého senátu najvyššieho súdu, uvádza, že zo súhlasu FNM zo dňa 31.08.2000, s ktorým boli preukázateľne žalobcovia oboznámení, jasne vyplýva udelenie súhlasu FNM s uvoľnením záložného práva a predajom v súhlase

špecifikovaných nehnuteľností za splnenia rozvázovacej podmienky spočívajúcej v použití výnosu z predaja podľa predložených znaleckých posudkov ohodnotený vo výške 4,8 mil. Sk úpadcom na úhradu svojich záväzkov voči FNM. Odvolací súd v zhode s Veľkým senátom uvádza, že podmienky na prevod/predaj privatizovaného majetku, upravené v § 19a ods. 2 a ods. 3 privatizačného zákona, musia byť splnené súčasne (kumulatívne) a predstavujú špeciálnu úpravu (lex specialis) k všeobecnej úprave náležitostí kúpnej zmluvy podľa § 588 a nasl. Občianskeho zákonníka (a prípadných ďalších osobitných úprav, napr. zákona č. 182/1993 Z. z.). Inak povedané, na platnosť (kúpnej) zmluvy o prevode nehnuteľností v prípade, ak sa jednalo o privatizovaný majetok, nepostačovalo len dodržanie zákonom predpísanej formy zmluvy a dohoda zmluvných strán o jej podstatných náležitostiach, ale bolo potrebné splniť aj (osobitné) podmienky vyplývajúce z § 19a privatizačného zákona. Pokiaľ ide o podmienku použitia finančných prostriedkov získaných z predaja privatizovaného majetku prednostne na úhradu záväzkov nadobúdateľa voči fondu, táto je v texte súhlasu fondu priamo vyjadrená tak, že fond udelil nadobúdateľovi súhlas na predaj nehnuteľného majetku (podľa zoznamu) za podmienky, že výnos z tohto predaja - podľa predložených znaleckých posudkov ohodnotený vo výške 4,8 mil. Sk - použije na úhradu svojich záväzkov voči FNM SR. Nejde teda o to, či súhlas fondu bol alebo nebol podmienený (Veľký senát súhlasil s názorom, že privatizačný zákon v § 19a ods. 2 neupravuje podmienený súhlas), ale ide o zákonnú podmienku platnosti kúpnej (prevodnej) zmluvy, ktorou nadobúdateľ prevádza privatizovaný majetok na tretie osoby, čo aj FNM SR osobitne zdôraznil vo svojom vyjadrení - súhlase z 31. augusta 2000. Ustanovenie § 19a privatizačného zákona je kogentným ustanovením, čo je zrejme z formulácie jeho znenia, a preto povinnosti a sankcie za ich porušenie v ňom striktné stanovené a prísnejšie upravené (v porovnaní s Občianskym zákonníkom), aj pokiaľ ide o neplatnosť právnych úkonov v ňom definovaných, nie je možné na základe vôle zmluvných strán zúžiť, modifikovať alebo negovať. Ak by tomu tak bolo, § 19a privatizačného zákona by sa stal obsolétnym, čo určite nemohol byť úmysel a účel sledovaný zákonodarcom pri jeho zavedení do zákona č. 92/1991 Zb. novelou účinnou od 14. septembra 1995.

52. Odvolací súd vo vzťahu k odvolacím námietkam žalobcov ďalej uvádza, že nakoľko podľa tvrdení samotných žalobcov uzavretie kúpnej zmluvy zastrešovala súdna exekútorka, ktorej zároveň bola žalobcami zaplatená kúpna cena za nehnuteľnosti, žalobcovia si museli byť vedomí, že exekúcia sa vykonáva v prospech oprávnených, ktorými sú osoby s najväčšou pravdepodobnosťou odlišné od FNM. Preto odvolací súd súhlasil s konštatovaním súdu prvej inštancie, že žalobcovia museli, resp. mali pri normálnej opatrnosti vedieť o podmienkach stanovených v ust. §19a zákona o veľkej privatizácii, limitujúcich platnosť kúpnej zmluvy, mali vedomosť o tom, že voči predávajúcemu prebieha exekúcia na nehnuteľnosti, ktoré nadobúdajú kúpnu zmluvou a sú spísané súdnou exekútkou.

53. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že žalobcovia zaplatili kúpnu cenu na účet súdnej exekútky, čím prispeli k tomu, že z ich strany nedošlo ani len k čiastočnému splneniu rozvázovacej podmienky zakotvanej v súhlase FNM. Spoliehanie sa žalobcov na to, že z predaja ostatných nehnuteľností, ktoré pravdepodobne tiež podliehali exekúcii, úpadca uhradí svoj záväzok voči FNM nepredstavuje prejav dobromyseľnosti. Žalobcami tvrdená nemožnosť ovplyvniť ďalšie konanie úpadcu, ktorý mohol zaplatiť pohľadávku FNM z predaja nehnuteľností odlišných od tých, ktoré kúpnu zmluvou nadobudli žalobcovia, nie je v tomto smere relevantná. Existencia rozvázovacej podmienky zakotvanej v súhlase je nespochybniteľná, a preto bolo predovšetkým v záujme žalobcov, aby ju úpadca splnil, k čomu by za normálnych okolností a v prípade ich konania v dobrej viere vyvinuli primeranú aktivitu. V opačnom prípade si museli byť vedomí, že vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam účinne nenadobudnú.

54. K námietke žalobcov, že na nehnuteľnosti, ktoré boli predmetom kúpnej zmluvy zriadené záložné právo FNM nebolo, pričom súd prvej inštancie skonštatoval v prípade majetku úpadcu opak, odvolací súd uvádza, že sa nejednalo o konštatovanie, týkajúce sa výlučne sporných nehnuteľností, ale vzťahovalo sa na majetok úpadcu a vyplývalo zo súhlasu FNM, ktorým bol okrem súhlasu na predaj nehnuteľností daný aj súhlas na uvoľnenie záložného práva, ktoré sa týkalo príslušných nehnuteľností.

55. Odvolací súd zdôrazňuje, že žalobcovia uhradili kúpnu cenu za sporné nehnuteľnosti na účet súdnej exekútky, aj napriek platnej právnej úprave, tieto boli použité na uspokojenie pohľadávok oprávnených, a nie prednostne na úhradu záväzku úpadcu voči FNM. Inými slovami vyplatenie kúpnej ceny súdnej exekútky bolo žalobcami uskutočnené v rozpore so zákonom. Obrana žalobcov, že nemajú právnické vzdelanie a zákon o veľkej privatizácii nepoznali, neobstojí vzhľadom na všeobecne platnú zásadu „neznalosť zákona neospravedlňuje“, podľa ktorej sa nikto nemôže zbaviť zodpovednosti za svoje

konanie alebo určitej povinnosti tvrdením, že nepoznal zákon, resp. o svojich povinnostiach nevedel. Konanie žalobcov v rozpore so zákonom, aj keď podľa ich tvrdení zákon o veľkej privatizácii nepoznali alebo sa riadili pokynmi súdnej exekútorky, nemožno považovať za dobromyseľné.

56. Nesprávne právne posúdenie zo strany súdu prvej inštancie žalobcovia videli aj v konštatovaní, že v priebehu exekúcie nie je možné speňažiť nehnuteľnosť povinného iným spôsobom ako v exekučnej dražbe, o čom mali mať žalobcovia vedomosť, a aj preto ich súd prvej inštancie posúdil ako nedobromyseľných.

56.1. V tejto súvislosti odvolací súd považuje za potrebné poukázať na znenie ust. § 136 Exekučného poriadku účinného ku dňu uzavretia kúpnej zmluvy, podľa ktorého sa exekúcia predajom nehnuteľnosti vykoná dražbou a vykoná ju exekútor. Z ust. § 47 ods. 1 písm. b/ Exekučného poriadku účinného ku dňu uzavretia kúpnej zmluvy vyplýva, že exekútor poverený vykonaním exekúcie zakáže povinnému, aby odo dňa doručenia upovedomenia o začatí exekúcie nakladal so svojím majetkom, ktorý podľa ustanovení tohto zákona podlieha exekúcii. Nehnuteľnosti prevádzané kúpnu zmluvou nespochybniteľne podliehali exekúcii vykonávanej na majetok úpadcu, teda povinného. Na základe uvedeného sa možno dôvodne domnievať, že priamy predaj nehnuteľností v rámci exekučného konania nemožno bez akýchkoľvek pochybností posúdiť v intenciách pojmu „dobrej viery“.

57. Za nesprávne skutkové zistenia, ku ktorým súd prvej inštancie dospel, ako aj za nesprávne právne posúdenie veci, žalobcovia považujú vyhodnotenie súdu, že žalobca 1/ poznal štatutárneho zástupcu úpadcu, v dôsledku čoho mal možnosť sa oboznámiť s tzv. privatizačnou zmluvou a so všetkými súvisiacimi listinami, a tým pádom boli informovaní aj ostatní žalobcovia. Uvedený názor súdu prvej inštancie žalobca 1/ poprel s odôvodnením, že sa nejedná o záver, ktorý by zodpovedal jeho výpovedi pred súdom. Svoj nesúhlas s takýmto názorom súdu prvej inštancie vyjadrili aj ostatní žalobcovia. S touto námietkou úzko súvisí aj popretie prepojenia medzi žalobcom 1/, prípadne ostatnými žalobcami a štatutárnym zástupcom úpadcu, a to napriek zriadenému vecnému bremenu na časť nehnuteľností v rámci kúpnej zmluvy v prospech štatutárneho zástupcu úpadcu a jeho M., ktoré podľa žalobcov nevyplýva z vykonaného dokazovania. Domnienka súdu prvej inštancie o dostupnosti a vedomosti štatutárneho zástupcu úpadcu o celkovej situácii úpadcu a všetkých okolnostiach prípadu, s ktorými mali byť žalobcovia oboznámení, nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Tzn. súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia a konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

57.1. Odvolací súd uvádza, že z napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že súd pri vyššie uvedených konštatovaniach vychádzal z toho, že žalobcovia sú z Nitry, situáciu okolo privatizácie úpadcu poznali, vedeli, že na liste vlastníctva viaznu ťarchy a je vedená exekúcia na majetok úpadcu. Nejde teda o taký prípad, že by absolútne nepoznali okolnosti, za akých nadobúdajú vlastníctvo k predmetným nehnuteľnostiam. Miera, do akej im bola ozrejmenej situácia okolo úpadcu či už zo strany p. V. alebo súdnej exekútorky, je len jednou z mnohých okolností, ktoré súd prvej inštancie bral pri posudzovaní dobromyseľnosti žalobcov do úvahy. Existencia súhlasu FNM na uvoľnenie záložného práva a predaj v ňom uvedených nehnuteľností musela mať pri bežnej obozretnosti žalobcov svoje opodstatnenie (privatizačnú zmluvu), ich tvrdená nevedomosť, resp. nezájem, nemožno vykladať v ich prospech. Žalobcovia museli mať vedomosť, že kupujú nehnuteľnosti, ktoré tvoria privatizovaný majetok štátu, a na ktorých predaj sa vzťahuje špecifický režim. Informácia o tom, že úpadca nadobudol predmetné nehnuteľnosti od FNM na základe privatizačnej zmluvy musela byť žalobcom dostupná aj v prípade, ak im samotná privatizačná zmluva nebola poskytnutá k nahliadnutiu. Rovnako prebiehajúca exekúcia na majetok úpadcu bola preukázateľne skutočnosť, ktorú žalobcovia poznali a vyplývala aj z údajov v katastri nehnuteľností. Rovnako im musela byť prístupná informácia, z ktorej bolo zrejmé, že exekučné konanie je vedené v prospech subjektov odlišných od FNM. Osobné presvedčenie žalobcov, že všetko bolo v súvislosti s uzavretím kúpnej zmluvy v poriadku, nezakladá ich dobrú vieru pri nadobudnutí vlastníctva, a to s prihliadnutím na objektívne skutočnosti.

58. Žalobcovia v predmetnej veci navrhli vypočuť p. V., štatutárneho zástupcu úpadcu, za účelom preukázania absencie ich vedomosti o obsahu Žiadosti úpadcu o vyslovenie súhlasu na odpredaj časti majetku, a teda ani o údajnom príslube úpadcu prevodu kúpnej ceny na účet fondu. Rovnako by jeho svedeckou výpoveďou došlo k vysvetleniu jeho vzťahu so žalobcom 1/, poprípade s ostatnými žalobcami. Ďalej navrhli vypočuť p. Šupovú, súdnu exekútku, ktorá mala ozrejmiť, prečo bola kúpna cena vyplácaná na jej účet. Podľa žalobcov sa jednalo o svedkov, ktorí dojednávajú podmienky

uzavretia kúpnej zmluvy, a preto by sa mohli vyjadriť k otázke dobromyseľnosti žalobcov pri nadobúdaní vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam. Okrem nevykonania vyššie navrhnutých dôkazov, žalobcovia navrhli, aby sa súd prvej inštancie oboznámil s rozhodnutím Najvyššieho súdu SR zo dňa 26. apríla 2018, sp. zn. 2ObdoV/19/2017, ako aj s celým spisom vedeným na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 8Cbi/28/2010, ktorý sa týka skutkovo a právne tých istých okolností ako v prejednávanej spore, iba žalobcom bol iný subjekt. Tento svoj návrh na vykonanie dokazovania odôvodnili tým, že v tomto konaní bolo žalobe právoplatne vyhovievané a súdy sa tu podrobne vysporiadali s problematikou aplikácie „dobrej viery“ v súvislosti s nadobudnutím vlastníckeho práva.

58.1. Odvolací súd považuje za nedôvodné tvrdenie žalobcov, že nevykonaním navrhnutých dôkazov došlo zo strany súdu prvej inštancie k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci, ani že by tým bolo upreté ich právo na spravodlivý proces alebo sa jednalo o nevykonanie navrhnutých dôkazov potrebných na zistenie rozhodujúcich skutočností. V tejto súvislosti poukázal na ustanovenie § 185 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. Ďalej uvádza, že súd prvej inštancie zamietol návrhy žalobcov na doplnenie dokazovania, pretože dospel k záveru, že by ich vykonanie nemalo vplyv na rozhodnutie. Inými slovami návrh na vypočutie svedkov ako aj oboznámenie sa s rozhodnutím Najvyššieho súdu SR zo dňa 26. apríla 2018, sp. zn. 2ObdoV/19/2017, ako aj s celým spisom vedeným na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 8Cbi/28/2010, považoval súd prvej inštancie so zreteľom na zistený skutkový stav za bezpredmetný. S prihliadnutím ku skutočnosti, že predmetom dokazovania bola dobromyseľnosť žalobcov, súd prvej inštancie mal za to, že na jej posúdenie bol postačujúci výsluch žalobcov a listinné dôkazy, ktoré sú obsahom spisu, pričom s týmto záverom sa stotožnil aj odvolací súd (ako i dovolací súd v rozhodnutí sp. zn. 2ObdoV/9/2020) a skonštatoval, že zamietnutím jednotlivých návrhov žalobcov na doplnenie dokazovania nebolo upreté právo na spravodlivý proces, nedošlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci, nejednalo sa ani o nevykonanie navrhnutých dôkazov potrebných na zistenie rozhodujúcich skutočností. Na doplnenie odvolací súd uvádza, súd prvej inštancie vykonal dôkaz zápisnicou o výsluchu svedka Ing. V. a Ing. Z. v konaní vedenom pod sp. zn. 10Cbi/32/2010.

58.2. Odvolací súd v zhode s dovolacím súdom v jeho uznesení sp. zn. 2ObdoV/9/2020 dodáva, že žalobcovia 3/ a 4/ vo svojom odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie nenamietali, že krajský súd postupoval v rozpore so zákonnými ustanoveniami upravujúcimi vykonávanie dokazovania. K namietanému nevysporiadaniu sa s rozhodnutiami najvyššieho súdu sp. zn. 2ObdoV/1/2015 a 2ObdoV/19/2017 vo veci rozhodujúci odvolací senát uvádza, že ani predmetná námietka žalobcov 3/ a 4/ nemôže obstáť. Odvolací súd považuje za potrebné poukázať na charakter predmetných rozhodnutí a uvádza, že v žalobcami 3/ a 4/ uvedených uzneseniach sp. zn. 2ObdoV/1/2015 a 2ObdoV/19/2017 najvyšší súd vzhľadom na odmietnutie dovolania pre neprípustnosť neposudzoval žiadne právne otázky (teda ani právne otázky, ktoré by mohli mať význam pre rozhodovaný spor). Uzatvára, že z tohto dôvodu nebol súd nižšej inštancie povinný vysporiadať sa s predmetnými žalobcami 3/ a 4/ označenými rozhodnutiami.

59. Okrem vyššie uvedených odvolacích námietok, žalobcovia majú za to, že napadnuté rozhodnutie je arbitrálne s odôvodnením, že sa súd prvej inštancie nedržal právneho názoru odvolacieho súdu, keď mal posudzovať vec s poukazom na princíp dobrej viery chrániaci účastníkov súkromnoprávných vzťahov, ktorý je jedným z kľúčových prejavov princípu právnej istoty, odvíjajúceho sa od princípu právneho štátu. Podľa žalobcov sa súd prvej inštancie posúdením ich dobromyseľnosti zaoberal len povrchné, bez opory vo vykonanom dokazovaní, používajúc zjavne iracionálne myšlienkové konštrukcie, čím dospel k nesprávnemu záveru, že žalobcovia neboli dobromyseľní.

59.1. Najvyšší súd SR ako súd odvolací svojím zrušovacím uznesením zo dňa 30. novembra 2017, č. k. 2Obo/20/2016-527, skonštatoval, že nevysporiadaním sa s otázkou dobrej viery, došlo zo strany súdu prvej inštancie k nesprávnemu právnemu posúdeniu a nebol v tejto súvislosti dostatočne zistený skutkový stav žalobcov (viď bod 93. odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu z 30. novembra 2017, sp. zn. 2Obo/20/2016). Ak krajský súd v ďalšom konaní posudzoval dobrú vieru žalobcov pri nadobúdaní sporných nehnuteľností, postupoval v súlade s právnym názorom, ktorý odvolací súd vyslovil v uznesení z 30. novembra 2017, sp. zn. 2Obo/20/2016. Odvolací súd zdôrazňuje, že z uloženia uvedenej povinnosti súdu prvej inštancie nevyplýva zároveň povinnosť vyhodnotiť konanie žalobcov ako dobromyseľné, a tým aj vyhovieť žalobcom v merite veci. Odvolací súd nezistil, že by súd prvej inštancie nerešpektoval vyslovený záväzný právny názor odvolacieho súdu podľa ust. § 391 ods. 2 CSP. I dovolací súd vo svojom uznesení sp. zn. 2ObdoV/9/2020 preto vyhodnotil uvedenú námietku žalobcov 1/ a 2/ ako neopodstatnenú.

60. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie, nasledujúc závery veľkého senátu Najvyššieho súdu SR, berúc do úvahy všetky okolnosti daného prípadu pri uzatváraní kúpnej zmluvy, dospel k záveru, že žalobcovia neboli dobromyseľní pri nadobudnutí sporných nehnuteľností. Odvolacie dôvody vyhodnotil odvolací súd za nedôvodné s poukazom na to, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový a právny stav, z ktorého vyvodil aj správny právny záver, svoje rozhodnutie riadne odôvodnil. Odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie vo veci samej podľa § 387 ods. 1 a ods. 2 C. s. p. ako vecne správne potvrdil.

61. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v časti týkajúcej sa priznania trov konania v plnom rozsahu žalovanému, žalobcovia namietli, že žalovaný bol pri niektorých úkonoch zastúpený advokátskou kanceláriou Zvara advokáti s.r.o, so sídlom Námestie SNP 1, 811 06 Bratislava, konajúcou prostredníctvom advokáta a jediného konateľa, Mgr. Petra Zvaru, ktorý je zároveň ako správca konkurznej podstaty úpadcu, čiže žalovaným v tomto konaní. Skutočnosť, že sa správca dal zastúpiť sám sebou, nemožno podľa žalobcov posúdiť ako účelné uplatňovanie alebo bránenie práva, nakoľko ako strana sporu tak mohol konať sám a nemal preto zvyšovať náklady žalobcom tým, že sa dal zastúpiť advokátskou kanceláriou, v ktorej je jediným spoločníkom a konateľom.

62. V sporovom konaní sa otázka náhrady trov konania spravuje predovšetkým zásadou úspechu vo veci (§ 255 ods. 1 CSP). Len výnimočne súd v konaní (procesne) úspešnej sporovej strane neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa (§ 257 CSP). Z uvedeného vyplýva, že pre aplikáciu výnimky zo zásady úspechu vo veci je potrebné, aby boli kumulatívne splnené podmienky spočívajúce v dôvodoch hodných osobitného zreteľa a výnimočných okolnostiach. Odvolací súd zastáva názor, že v danom prípade nie sú dané podmienky pre použitie ust. § 257 CSP.

63. Podľa ust. § 89 ods. 1 CSP sa strana môže dať v konaní zastupovať zástupcom, ktorého si zvolí. Zvolený zástupca sa nemôže dať zastúpiť, ak osobitný zákon neustanovuje inak.

64. Podľa ust. § 90 ods. 1 CSP musí byť strana zastúpená advokátom v sporoch vyvolaných alebo súvisiacich s konkurzom a reštrukturalizáciou, v sporoch z ochrany hospodárskej súťaže, v sporoch z nekalého súťažného konania, v sporoch z ohrozenia alebo porušenia práva na obchodné tajomstvo a v sporoch súvisiacich s ochranou práva duševného vlastníctva. To neplatí, ak je a) stranou fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) stranou právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.

65. V danom prípade sa jedná o spor súvisiaci s konkurzom, preto strane sporu zo zákona vyplýva povinnosť byť zastúpený advokátom. Napriek tomu, že správca konkurznej podstaty má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, nemá povinnosť dať sa zastúpiť advokátom, avšak právo na zastúpenie v konaní zástupcom, ktorého si zvolí, mu zostáva zachované. Vzhľadom na vyššie uvedené sa odvolací súd stotožnil so záverom súdu prvej inštancie o priznaní nároku žalovanému proti žalobcom na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

66. O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 262 a § 255 ods. 1 CSP. Úspešnou stranou v predmetom odvolacom konaní bol žalovaný, preto mu vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcom v celom rozsahu, tak ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku. Bude úlohou súdu prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, rozhodnúť samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník, o výške náhrady trov konania (odvolacieho i dovolacieho) s prihliadnutím na účelnosť jednotlivých úkonov.

67. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí

do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP). Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti zneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP). Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP). Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP). Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne(dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1). Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP). Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP). Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.